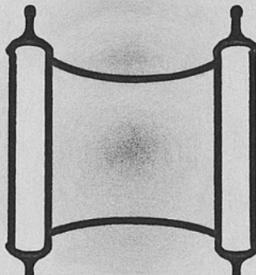

בס"ד

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

להבין שרש הדברים הפ"ל

לע"ג

שמעון בן ישראָל
Dedicated By:

ר' נחום אהרון & חייה
לייטשָׁקָאָוָסְקִי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
להבין שרש דבריהם הנו"ל

Introduction

This profound and intricate discourse by the Mitteler Rebbe—Rabbi Dovber of Lubavitch, son of the Alter Rebbe and the second Rebbe of Chabad (1773–1827)—was delivered in the town of Niezyn in the mid-1830s.

Known for his complex, richly structured teachings, the Mitteler Rebbe here unpacks the deep mystical meanings behind the phrase “**וַיַּקְהֵב מֹשֶׁה אֶת-מִזְרָאֵיכֶם לְמַסְעֵיכֶם עַל-פִּי הַ**” from Parshas Massei. The discourse explores themes of divine light, the nature of truth (אמת), the hidden wisdom of Arich Anpin, and the interplay between revelation and concealment in the structure of the worlds. It carefully analyzes how Moshe and Yaakov function as cosmic archetypes in transmitting divine truth into this world through the framework of the 42 journeys in the desert. This ISPC encompasses the **entire discourse**, from the opening metaphysical discussion through its deepest symbolic conclusions.

<p>To understand the root of the above matters, behold, the root of the concept of the journeys in the wilderness, and the matter of the difference between the initial journeys which were without the Ark and the Mishkan, and afterward they traveled with the Ark and the Mishkan with the service of the Levites and the Kohanim and the offerings, etc.—</p> <p>is because it is known that the primary concept of the journeys is specifically in the wilderness, and that it is only for the purpose of subduing the source of the kelipos which are in the wilderness, which is called “the wilderness of the nations,” as it is stated in the Zohar: “One place is in the wilderness, etc.” And just as the wilderness is a land that is not sown and produces nothing—</p> <p>so too is the root of the aspect of the kelipos—“Give, give,” and they do not bestow anything, as explained elsewhere. And this subjugation that they subdued them through these journeys—through the intensity of Divine revelation in the Ark and the Mishkan—was a process of “subjugation and transformation of the sitra achra,” for the coming generations.</p> <p>In every person who wishes to subdue the aspect of evil within him, whose root is in the source of the kelipos of the wilderness of the nations, he will subdue it immediately, for the root of evil has already been made bent and nullified to holiness by virtue of these journeys in the wilderness, etc., and this is sufficient explanation.</p>	<p>להבין שרש דבריהם הנו"ל, הנה שרש ענין המפעות שבמץבר וענין ההפרש בין המפעות הראשונות שהיו בלא ארון ומשכן ואחר כה נסעו עם הארון, וממשכן בעבודת הלוים והכהנים וקרבתן כו</p> <p>לקיים ידוע בעיקר ענין בוחינת המפעות במקבר זוקא שהוא רק כדי להכנייע ממקור הקלייפות שבמץבר שבקרא מ Zukar העם כמו שהמקבר שהוא ארץ לא זרעה, ואינו מצמיח כלום</p> <p>בך שרש בוחינת הקלייפות הב הב ואינם משלפיעים כלום כו' וכמו שפטותם במקומות אחר. וההכנייע הזאת שהכנייעו אותם במעניות האלה בתוקף גלי אלקות בארון וממשכן אתכיפה ואתהפקא ס"א לדורות הבאים</p> <p>בכל איש אשר ירצה להכנייע בוחינת הארץ שבו שרשיו במקור הקלייפות שבמץבר העם יכנייע מיד כי כבר נעשה שרש הארץ כפוף ובTEL אל קדושה בספת המפעות האלה שבמץבר כו' ו"ל</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדמו"ר האמצעי
להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>And behold, it is known that the hard kelipos and those that are completely impure are called “serpent,” “fiery serpent,” and “scorpion” below, and above they are referred to as “stormy wind,” “great cloud,” and “flaming fire.” These are the ones close and adjacent to the level of nogah which surrounds them.</p>	<p>והנה ידיע שקליפות הקשות והטמאות לגמרי נקראים נחש שרף ועקרב למטה, ולמעלה הם נקראים רימ סערה ועננו גדול ואש מתקחת, פקרובים והפטמיים אל בחינת nogah אשר סביב להן.</p>
<p>And since all that is closer to the level of nogah is more easily subdued, it does not require much effort compared to that which is farther, etc. And by way of analogy: one who is closer to someone who regularly enters before the king at intervals will be more nullified, because he constantly hears true greatness from him, etc.—whereas one who is most distant, etc.</p>	<p>וליהיות כי כל הקרוב קרוב יותר אל בחינת nogah יותר בקהל להכנייעו ואנו צור אליו גיבוע ריבת כמו לרחוק יותר כו, ועוד דמי הקרוב יותר אל מי שרגיל ליבנס אל פאליך לפקרים יתבטל יותר כי ישמע ממנה פמיד אידולות אמיטוי כו, מה שאין בו הרחוק יותר כו.</p>
<p>And similarly regarding negative character traits: the level of nogah is a mixture of good and evil, and that which is closer to the level of nogah is easier to subdue, etc.—such as separating from prohibited foods or from theft, illicit relations, bloodshed, and the like. But absolute evil, such as idolatry and the like, cannot be nullified, for it is called a completely hard and impure kelipah. And so too, all things that are inherently impure, etc.</p>	<p>וכו בעננו מדות קרעות קרי בחינת nogah מערב טוב ורע והקרוב אל בחינת nogah יותר בקהל לאכפיא כו, כמו לאפרושי מאיסור שפמאכל או מגול וערירות ושפיכות דמים וכיוצא בה, אבל הרע גמור ועבודה עריה וכיוצא בהזאת לא לה בטל כי נקראת קלייפה קשחה וטמאה. לגמרי, וכן כל דברים הפטמיים מעיקם כו</p>
<p>And behold, the completely impure kelipos (ג' קלוי הטמאות) have their primary dwelling in the wilderness of the nations. These are the “serpent, fiery serpent, and scorpion,” which are much farther from settlement. And that which is closer to settlement is easier to subdue.</p>	<p>והנה ג' קליפות הפטמיות לגמרי עיקר משכנם במדבר העמים שהן נחש שרף ועקרב רחוק יותר הרבה מז. היישוב, והקרוב אל היישוב יותר בקהל להכנייעו</p>
<p>And therefore, the first portion of the wilderness, which is closer to settlement—even from among the impure kelipos, which are called “stormy wind,” etc.—since they are closer to the level of nogah which is in settlement, it is easier to subdue them for the reason mentioned above.</p>	<p>ועל כו חלק הראשון מון המדבר הפטמי יותר אל היישוב אףלו מן הקליפות הפטמיות שנקראים רוח סערה וכו' לפי שהן קרובים אל בחינת nogah שהו ביישוב נקל יותר להכנייע מטעם הנ"ל</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדמו"ר האמצעי
לhabin Shurash HaDvarim HaGadol

<p>And this is the reason that in the initial journeys—such as Raamses, Pi Hachiros, and Eilim (where there were twelve springs and seventy date palms)—all of them were close to settlement and expressed a great expansion from civilization. There, they were still not in need of the Ark and the Mishkan; for in those journeys, on their own, there was a pillar of fire and a pillar of cloud going before them by day and by night, etc.</p>	<p>וניהו הטעם שבעמפעות הראשותן שהן רעמסס ופי החרירות ואילימה שם קיו י"ב מעינות עם ע' פמרים שהכל קרובים אל היישוב ובבחינת התפשטות גודלה מזקיישוב שם עדין לא היו נצרים לארון ומשכו רק במפעות שליהם מצד עצם שהיה עמוד אש ועמוד ענן הולך לפניהם יומם ולילה כו</p>
<p>And through this, the aspects of the kelipos there—called “stormy wind,” “great cloud,” and “flaming fire,” etc.—were subdued. And especially when they came to Marah—even though the waters were bitter—but “there He placed for them statute and judgment,” etc.; the mitzvos that they were commanded there at Marah further subdued the kelipos greatly, etc.,</p>	<p>ועל ידי זה נקבע בבחינת הקליפות דשם שנקרו רוח סערה ענן גדול ואש מתקחת כו, ובפרט כשהבאוי למרה גם שהי הרים מרים אבל שם לו חק ומושפט כו' מזות שנמצאו שם במרה על ידי זה נקבע הקליפות ביו"ר כו</p>
<p>until they came to the wilderness of Sinai, which is entirely distant from settlement—and there is the dwelling of the utterly harsh kelipos, since they are more distant from the level of nogah. Therefore, they needed the Ark to travel before them, as it says: “And it was, when the Ark set forth, Moshe said, ‘Arise, Hashem, and may Your enemies be scattered,’ etc.”</p>	<p>עד שהבאוי לדבר סיני שהוא רחוק מן היישוב לגמרא' ושם הוא מדור הקליפות הקשות לגמרא' לפי שהם רוחקים מבחינת נוגה יותר לך הזכיר להיות הארון נושא לפניהם, כמו שכתבו ויהי בנס הארון ויאמר, ‘משה קומה ה' ויפציו אויביך כו</p>
<p>That through the revelation of G-dliness in the Tablets that were in the Ark, and through the journeys of the Levites with the Mishkan and all its vessels, and also through the service with offerings by the Kohanim, and by the Levites with song—raising their voices—and the Kohanim with the arousal of the heart, etc.,</p>	<p>שעל ידי התגלויות אלקות שבלחות שבארון ועל ידי מסעות הלוים את המשכו וכל כליו וגם על ידי העבודה בקרבתן על ידי הכהנים ועל ידי הלוים בשיר להרים קול והכהנים ברעותא דלא כו</p>
<p>only then were the completely harsh kelipos—“serpent, fiery serpent, and scorpion,” etc.—subdued. And this was the entire primary purpose of the journeys in the wilderness, etc., and this is sufficient explanation.</p>	<p>או דוקא נקבע הקליפות הקשות לגמרא' נחש שורה ועקב כו', וזה היה כל עיקר עניין המפעות שבמקרה כו' ור"ל</p>
<p>And to understand this matter with additional explanation—why it was in the aspect of elevation and drawing down, which are the traveling and the encamping, etc., “And they journeyed and they encamped,” etc.—behold, it will be understood by way of analogy from the service in the Beis HaMikdash in Yerushalayim, which was also in the aspect of elevation and drawing down: the</p>	<p>ולhabin דבר זה בთוספת באור ולמה היה בבחינת העלאה והמשכה שהם הגשיה והקנאה כו, “ויסעו ויתנו” כו, הנה יובן בזגמא מענינו העבודה שבבית המקדש שבירושלים שהיה גם כן בבחינת העלאה והמשכה, הכהנים בבחינת המשכה והלוים בבחינת העלאה</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>Kohanim were in the aspect of drawing down, and the Levites were in the aspect of elevation.</p>	
<p>And in the body of the offering itself there was the aspect of elevation and drawing down: the fire would descend from above, and at first there was the burning of the fats and the blood in the aspect of elevation. This is the “pleasing aroma,” from below to above and from above to below.</p>	<p>ובגורו הקרבנו היה בבחינת הצלאה והמשכה ששה אש יורדים מלמעלה ותחילה היה הקרבן פלבים ודם בבחינת הצלאה וזהו ניחום מלמטה לממעלה וממעלה למטה.</p>
<p>And so was the entire essence of the service of the offerings in all their details—everything was in the aspect of elevation and drawing down, in the aspect of “spirit to spirit,” etc., for “a spirit draws a spirit,” etc. Because the Beis HaMikdash in Yerushalayim is the gate of the heavens, as it is written, “This is none other than the house of G-d, and this is the gate of the heavens”—like a gate through which one ascends and descends.</p>	<p>וכך כל עיקר עבودת הקרבנות בכלל פרטיהם הכל היה בבחינת הצלאה והמשכה בבחינת רוחנו כו, כי רוח אitem רוח כו, לפי שבית המקדש שבירושלים שם שער השמים כמו שכחוב “אין זה כי אם בית אלקים זה שער השמים”, כמו השער שבו עולין וירידין.</p>
<p>And there cannot be a descent without an ascent, as it is written: “angels of G-d ascending and descending on it” (and likewise, prayer—which is now in place of the offering—is called a ladder, as stated in the Zohar).</p>	<p>ואין אפשר להיות ירידה ללא עלייה כמו שכחוב “מלאכי אלקים עליים ויורדים בו” (וכך התקלה שבמקרים קרבנו עכשו נקראת סולם כמו שכחוב בזוהר).</p>
<p>And behold, it is known that “this opposite this G-d has made”—just as in Yerushalayim is the Divine holiness, the central point of the settled land, as is written in the Zohar, so too the wilderness of the nations stands opposite and against Yerushalayim, in the aspect of kelipah, the source of all the seventy ministers. Therefore, it is called “the wilderness of the nations.”</p>	<p>והנה ידוע זאת זה לעומת זה עשו אלקים, שבמו שבירושלים הוא בבחינת הקודש הלאלקית, בבחינת נוקה אמצעית שבמושב הארץ כמו שכחוב בזוהר,כו מדבר העמים הוא לאגד ולעומת ירושלים בבחינת הקליפה בבחינת מקור כל השבעים שרים, ועל כן גורא מדבר העמים.</p>
<p>And in order to subdue it, it must be through the same pattern as in Yerushalayim—that is, in the same manner of service as in the Beis HaMikdash, in the aspect of elevation and drawing down specifically, for the purpose of subjugating and transforming, etc.</p>	<p>וכדי להכניינו אריך להיות באוטו הרגמא שבירושלים דהיינו באוטו אף הטעודה שבבביה המקדש בבחינת הצלאה והמשכה דוקא כי לאכפיה ולאהפקה כו.</p>
<p>There must likewise be service in this manner in holiness upon the altar. And this is the concept of the journeys, which were in the aspect of elevation and drawing down, as it is written, “And they journeyed and they encamped”—for the journey is in the aspect of elevation, as it is written, “And it was when it journeyed... ‘Arise,’ etc.”</p>	<p>אריך גם כן הטעודה בבחינה זו שכחשה על גביה המזבח, ומיינו ענינו המפעות שהיו בבחינת הצלאה והמשכה כמו שכחוב “ויסעו וינהנו”, שהנשיאה היא בבחינת הצלאה כמו שכחוב “ויהי בנסע קומה” כו</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדמו"ר האמצעי
להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>And “when it rested he would say, ‘Return,’ etc.”—for through the journeying and encamping in the manner of <i>ratzoh v’shov</i> (running and returning), specifically through this is the source of the kelipos subdued.</p>	<p>ובנحو אמר שובה כו', שעיל ידי הנטיעה והחינה בבחינת רצוא ושוב ווקא בזאת יכניעו מוקור הקלייפות.</p>
<p>And this is the general concept of the journeys, which are in the aspect of the Name of 42—“Ana B’Koach Gedulat,” etc.—as it is written, “With two he flies,” etc.</p>	<p>והוא כלות ענין המפעות שהוא בבחינת שם מ"ב. לאנה בכח גודלה כו', כמו שכתוב "בשתים יעוף" כו</p>
<p>And likewise near the receiving of Shabbos, there is the elevation of all the worlds: from Asiyah to Yetzirah, etc., and from Beriah to Atzilus, etc. Therefore, we say “Ana B’Koach,” etc., as explained elsewhere. And this is sufficient.</p>	<p>וכו בסמווק לקבלה שבת להיו ענין עליות כל העולמות מצטטיה ליצירה כו' וمبرיאה לאצילות כו', על כן אומרים אני בכח כו' כמו שכתוב במקום אחר ר' ל</p>
<p>However, there still remains to understand: why were the journeys forty-two in number—corresponding to the aspect of the Name Mem-Beis—while the days of the counting of the Omer are forty-nine days, given that the concept of the counting is also in the aspect of elevation, as it is written, “And he shall wave the omer,” etc., and each day we say, “Today is such-and-such a day of the Omer.”</p>	<p>אך עוזר יש להביו לאלה המפעות קיו מ"ב בבחינת שם מ"ב, ימי הפסירה הם מ"ט ימים, מאחר שענין הפסירה הוא גם בבחינת העלאה כמו שכתוב "הניר את העמר" כו', ובכל יום אומרים "היום יום כה לעומר".</p>
<p>And as is known, the forty-nine days of the Omer are in the aspect of refinement and elevation of the seven middos of nogah. And every aspect of elevation is specifically through the Name Mem-Beis, as explained above.</p>	<p>וכידוע שם"ט ימי הפסירה הוא בבחינת ברור והעלאת מדות דנוגה, וכל בבחינת העלאה הוא על ידי שם מ"ב ווקא כפ"ל</p>
<p>However, the matter is that there is a great difference between the days of the Omer—where each middah includes seven middos, like the trait of chesed which includes seven levels until the aspect of malchus within chesed, and so too with the traits of gevurah and tiferes, etc., until the trait of malchus also includes the level of malchus within malchus.</p>	<p>אך הענין הוא שיש הפרש גדול בין ימי הפסירה שכלל מידה בילה מז' מדות, כמו ממדת החסד שכלל מז' עד בבחינת הפלכות שביחס, וכן במדות הגבורה והתקפה כו', עד בבחינת הפלכות כלולה גם כן, דהיינו גם בבחינת המלכות שבמלכות</p>
<p>Therefore, they number forty-nine—seven times seven. But the Name Mem-Beis is seven times six letters only, meaning that each of the seven middos includes only six levels. For example, “Ana B’Koach,” etc., contains only six words, etc.</p>	<p>על כן הם במספר מ"ט, ז' פעמים ז'. אבל שם מ"ב הוא ז"פ ו"ו בלבך, כיינו שכלל מידה מז' המדות אינה בילה רק מוי"ו בלבך, כמו "אנא בכח" כו' שאינו רק מוי"ו. תיבין כו</p>
<p>For the middos of chesed are included only in the six levels up to the aspect of yesod within chesed. But the level of malchus within chesed is lacking and is not counted at all in the enumeration.</p>	<p>בי מדות החסד אינה כלול [רק] מוי"ו בלבך, שהוא עד בבחינת יסוד שביחס, ובבחינת מלכות שביחס חסר בו. ואינו גמינה במננו כלל</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדמו"ר האמצעי
לhabin Shurash haDvarim haN"l

<p>And so too in the traits of gevurah and tiferes, etc.—the aspect of malchus within them is also lacking. And even the middah of malchus, the seventh trait, is also missing its malchus within malchus. Therefore, the number is only forty-two—seven times six—only, as is known.</p>	<p>וכו במדות גבורה והתקאה כו', חסר בחרית המלכות שבקהן, וגם בחרית המלכות מקה השכינה גם כן חסר באה בחרית מלכות שבקמלכות. על כן אין האספְרָך מ"ב שפהו ז' פעים והוא בלבד כדיועך</p>
<p>If so, the reason the days of the counting (Sefirah) are forty-nine is because the aspect of malchus is counted within each sefirah, whereas in the Name Mem-Beis, the aspect of malchus is not counted within each sefirah. And this itself requires explanation: why in the days of the Sefirah is the aspect of malchus counted, while in every elevation related to the Name Mem-Beis, it is specifically the aspect of malchus that is lacking—and not any other sefirah besides it, etc.?</p>	<p>וא"כ מה שימי הספרה הם מ"ט, הוא מפני שמנה בחרית המלכות בכל ספרה, ובשם מ"ב לא נמנה בחרית המלכות בכל ספרה. ויש להבין היא גופא, לא פה בימי הספרה נמנה בחרית המלכות, ובכל העלה דשם מ"ב חסר בחרית המלכות דוקא, ולא שאר ספרה זילתה כו.</p>
<p>The level of Malchus—which is the aspect that connects cause to effect and higher to lower—as is known the rule throughout all the hishtalshelus (chain-like progression): that the Malchus of the higher level becomes the Kesser (Crown) of the lower level.</p>	<p>המלכות שהיא בחרית המחבר מעלה לעולו ועלוון למטהו, כדועה הקהל בכל היחסן שלות דמלכות שבעלון נעשית כמר למטהו.</p>
<p>And in detail, it is known that the level of Malchus of Ein Sof becomes Atik Yomin of Atzilus; Malchus of Atzilus becomes the Atik (primordial head) of Beriah, etc. For the level of Malchus in the upper world is the aspect that connects and channels the shefa (flow) and drawing down from the upper world to the lower world, etc.</p>	<p>ודרך פרט, הנה ידוע בחרית מלכות דאין-סוף נעשית עתיק יומן דאצילות, מלכות דאצילות נעשית עתיק לבריאה כו, כי בחרית המלכות שבעלון דעלון היא בחרית המחבר השפע והמשכה מעולם העליון לעולם. הפתהון כו.</p>
<p>And the reason is known: because the level of Malchus is the aspect of extension and revelation (as it is written, “Your kingdom...”, and “There is no king without a people,” etc.), it is impossible for the upper to connect with the lower except through its final level—which is only the aspect of extension. From this comes the source for the lower level—just as the extension of kingship over the people of the province becomes the source of influence for them, etc.</p>	<p>והטעם ידוע, לפי שבחינת המלכות הוא בחרית הפתשות והתגלית (כמו שכתוב “מלכות כו”, “אין מלך אלא עם” כו), אי אפשר שיתחבר בעלון בחתון כאם מבחינתו היא כרוננה שבו, שהוא מבחן הפתשות בלבד, שמה נעשה מקור למטהו. כמו הפתשות המלוכה על אנשי האדינה שbezotot הוא מקור שפעם כו.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>So too, all the way up to the highest levels, it is specifically from the level of Malchus (even the “essential” Malchus) of the higher level that the source and root of the lower is formed. Just as the Essence of the Emanator cannot connect to Atzilus except through the aspect of Malchus, which is called the Malchus of Ein Sof—and likewise from Atzilus to Beriah, and from Beriah onward.</p>	<p>כ"כ עד רום הפעלות, מבחן מלכות [עוצמת] שבעלון זו קא הוא שגעשה מקור ושורש למתהון, כמו מבחן עצם המ细腻 שיתחבר באצלות או אפשר כאמ עיל ידי בחינת המלכות שנתקראת מלכות דאיוסה, וכו מאנצילות לביראה כו, ומבריאה כו</p>
<p>And this is the meaning of “Your kingship is the kingship of all worlds,” etc., as is known. And this is sufficient explanation.</p>	<p>ונ"הו שפטות מלכות מלכות כל-עולם" כו, וכיודע, ונדי לפניו</p>
<p>And behold, the primary difference between the forty-nine days of the counting (Sefirah) and the aspect of the Name Mem-Beis is that although the days of the Sefirah are in the aspect of elevation, as it is written, “And he shall wave,” etc., the main intent of this elevation is actually for the sake of drawing down—that a drawing down should follow the elevation.</p>	<p>והנה עיקר הפרש בין מ"ט ימי הספירה לבחן שם מ"ב, שביימי הספירה א"ע-על-פי שהיה בחינת העלה כמו שפטות “ונני” כו, אבל עיקר הפטון והעלאה הזאת היא בחינת המשכה שיזמ"ש אחר הנטלה</p>
<p>As is known in the matter of the Sefirah, it is written: “Seven weeks shall you count for yourself,” etc., which are the seven middos of Binah, each of which is comprised of seven, and these are the fifty gates of understanding (Nun Shaarei Binah) that are drawn into the middos.</p>	<p>כ"דיע בענין הספירה כתיב "שבע שבעות תפ"ר לך" כו, שהן בחינת שבע מדות זכינה שכל אחת כלולה משבע, והם נ' שער בינה נגמישים במדות</p>
<p>And this is [the meaning of] “Today is such-and-such day of the Omer”—in order that they become worthy of receiving the Torah, which is in the aspect of greatness.</p>	<p>ונ"הו “היום יום כו” כדי שיחיו ראויים לקבלת התורה שהוא בחינת גודלות</p>
<p>And for this reason, there must be the aspect of Malchus in every sefirah and sefirah, just as in the trait of Chesed there is also the aspect of Malchus within Chesed, until even in the trait of Malchus itself there is Malchus within Malchus.</p>	<p>ולזאת ארייך להיות בחינת מלכות בכל ספירה וספירה, כמו במדת החסד יש גם בחינת מלכות שבחסד, עד שגם במדת מלכות יש מלכות שבסמלכות</p>
<p>Because every aspect of Malchus is that which extends and connects from higher to lower, and in each and every sefirah during the days of Sefirah there must be a drawing down from above to below. Therefore, necessarily the light must be drawn through the aspect of Malchus within that sefirah.</p>	<p>לפי שכל בחינת מלכות היא המתקפשת ומתקברת מעילא למטה, ובכל ספירה וספירה שביימי הספירה ארייך להיות בחינת המשכה מושגא לוגא, על כן בבכורה שיזמ"ש האור על ידי בחינת מלכות שבסמלכות הספירה</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>Therefore, they are numbered as forty-nine—because even Malchus must be included in the count, in order that the sefirah become revealed such that from it can emerge a drawing down—to become intellect (mochin) for the middos, as explained above.</p>	<p>על כן הם מס' מ"ט, לפי שגם המלכות א' צריכה להיות במנון להיות בבחינת גילוי הפסירה להיות ממנה בבחינת המשכה להיות מוחין למדות פ"ל.</p>
<p>And in the statement “Today is such-and-such day,” without this there is no connection between the upper and the lower at all, as explained above.</p>	<p>ובאמ'רו “היום יומן כו”, ובלע"ד אין התחברות לעליון. בתקון כל כנ"ל</p>
<p>But the aspect of the Name Mem-Beis—its entire essence is only in the aspect of elevation upward, without any drawing down or descent below, as it is written, “With two he flies,” etc.</p>	<p>אבל בבחינת שם מ"ב כל עיקרו אין רק בבחינת העלה למשלה בלי שום המשכה וירידה למשה כמו שכחוב בשתים יעופף כו</p>
<p>And although it was explained above that the journeys are in the aspect of “ratzoh v'shov” (running and returning), “And they journeyed and they encamped,” analogous to the service in the Mikdash—the matter is that this encamping is for the sake of the journeying.</p>	<p>ואך-על-פי שאמ' א' לר' למשלה שהמפעות הם בבחינת רצוא ושוב “ו-ישעו וינקנו”, קדוגמת קעבוקה שבספק'ש, ענינו הוא דחינה זו לצורך גסעה היא</p>
<p>Like the analogy of a bird in flight: with one wing it pulls backward and with the other it flies, or like one who swims in water—through this alternating motion he glides and soars.</p>	<p>וכמו מ"ש עוף המעוף שבכונף א' חזר לאחורי ובאותה מעוף, כמו השט במים כו, שבאותם מצעות זה יישוט ויראה כו</p>
<p>Thus, the return and encampment are secondary—they are only for the benefit of the <i>ratzoh</i> (ascent), as explained above.</p>	<p>שנמצא השוב והחניה טפל, שאין רק תועלת הרצוא כנ"ל</p>
<p>Whereas the days of the Sefirah are the opposite: the elevation is for the sake of descent, and the descent is primary and the elevation is secondary—the opposite of the journey, where the encampment is only for the purpose of the journey and not needed for itself. Thus, here, the elevation is primary and the drawing down is secondary—and is called a “descent for the sake of ascent,” as explained above.</p>	<p>משאינו כן ימי הפסירה שהוא להפ'ך: שההעלה לצורה ירידת, וירידה עיקר והעלה טפל, הפק גסעה שהחניה בינוים א' רק תועלת הגסעה, ולא שאריך לעצם הchnה. שנמצא ההעלה עיקר והמשכה טפל, ונגראת ירידת בשבייל עליה כנ"ל</p>
<p>However, there still remains to clarify: if the aspect of the Name Mem-Beis is only elevation, why is the aspect of Malchus counted at all—since Malchus is in the aspect of drawing down and extension, as explained above?</p>	<p>אך עוזן יש לומר, אם בבחינת מ"ב א' אין אלא העלה—לאה נינה בבחינת המלכות כל', אחר שבחינת המלכות היא בבחינת המשכה וההפשטות כנ"ל?</p>

mitteler Rebbe Parshas Massei

<p>The truth is that in the aspect of elevation of the middos to their source in Binah—where there is absolutely no drawing down at all—then they are only six times six, and the aspect of Malchus is entirely lacking, as is known in the explanation of “from the tops of the rocks...” which is only six, as explained above.</p>	<p>והאמת היא—דיבר חינת הצלאת המדות אל מקורה בביינה, שאין בזאת בוחינת המשהה כלל וכלל—או אין אלא ו' פעמים ו', ונחסר בוחינת המלכות לנויר, פידוע בענין “מי מראש ארם” כו', שהוא רק וי"ו כנ"ל.</p>
<p>Only when the middos are already developed independently, but merely rise and descend, then there is with them the aspect of Malchus, as is known in the matter of “he extends a step outward”—which is the concept of the aspect of Malchus within the general six. That is, that a seventh middah—the aspect of Malchus—is added.</p>	<p>רק בוחינת המדות כשהן גדולים בפני עצם, רק שעולים יורדים כו—הרי או יש עמהם בוחינת מלכות, פידוע בענין “וושיט פסעה לבר”, שהוא ענן בוחינת המלכות שבקולות הר'ק, זהינו שגטוסר מדה השביעית שהוא בוחינת המלכות.</p>
<p>But in each individual middah, the aspect of Malchus is lacking in the Name Mem-Beis, which is seven times six, because in the aspect of elevation the Malchus is hidden and concealed within that sefirah.</p>	<p>אבל בכל מדה בפרט—נחסר בוחינת המלכות בשם מ"ב שהוא ז"פ ו', מפני שבחינת הצלאה נעלם בוחינה המלכות בעהם באותה הספירה ספירה ז'.</p>
<p>And when the middos descend, the aspect of Malchus is revealed in each sefirah, as is the case during the days of the Sefirah. Thus, there are three categories here, etc., and this is sufficient explanation.</p>	<p>ובשהמדות יורדים—מתגלה בוחינת המלכות שבקול ספירה, כמו ביום הספירה. ונמצא ג' חלוקים יש בכאן כו, ור"ל.</p>
<p>And this is [the meaning of] that in every sefirah of the Name Mem-Beis, the aspect of Malchus is missing—even in Malchus itself, the Malchus within Malchus is lacking—because the Malchus within each sefirah is the final aspect that connects higher to lower.</p>	<p>ונזהו שבקול ספירה דשים מ"ב נחסר בוחינת המלכות, וגם במלכות עצמה נחסר מלכות שמלךות, לפי שהמלךות שבקול ספירה היא בוחינה אחרונה המחברת עליון בתחתון.</p>
<p>And through Malchus, each sefirah connects with the next, as explained above (as stated elsewhere regarding the explanation of “he combined fire and water” and united them—since in their essential nature they are opposites, fire and water cannot unite, only through their letters. Though they are opposites, they can combine within a tree that is composed of both fire and water elements).</p>	<p>ובמלכות גם מתחברים על-ידי כל ספירה בחברה כפ"ל (כמו שכתוב במקום אחר בפרק שטרף אש ומים וככללו, ששנייהם מצד עצם מהותם או אפשר שיתאחדו כאחד אש ומים—רק בוחינת אותיות שלם). אף-על-פי שהם הפקים, יוכלו להתחבר ביעץ המרכיב (מייסוד האש ויסוד המים).</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
לhabin Shurash haDiburim haN"l

<p>But elevation is the opposite of drawing down and connection to below—necessarily, in each sefirah, Malchus is included only in concealed form during the elevation, and not in revealed form—so that no drawing down to below occurs, as explained above.</p>	<p>אבל הכהלאה היא הפקה הכהלה והחפירות למטה, בהכרח שבעל ספירה מתחילה בה בבחינת העלם, וain בה בבחינת גילוי—כי שלא יתגיה עלידי זה בבחינת הכהלה למטה פג"ל</p>
<p>Therefore, the number is forty-two—only seven times six—the opposite of the days of the Sefirah, whose root is the aspect of Malchus within each sefirah, because they are in the aspect of drawing down, as explained above. And this is sufficient.</p>	<p>על-פין המספר מ"ב שהוא ז"פ ו' בלבד, הפקה ימי הספירה שרשם בבחינת המלכות בכל ספירה, מטעם שהו בבחינת המשוכות פג"ל, ודי למפני</p>
<p>And from here, it may further be said regarding the section of Krias Shema, which is also in the aspect of the Name Mem-Beis, as is known—that it consists of forty-two words, from “Shema” through “u-vesha‘arecha,” etc. And the section of “Vehayah im shamoah” is in the aspect of the Name Ayin-Beis.</p>	<p>ומעתה יש לומר עוד בענין פרשת קריית שמע שהיא גם כן בבחינת שם מ"ב בידוע שם מ"ב מיבות דק"ש מואבה עד “ובשעריך” כו', ופרשת “והיה אם שמע” היא בבחינת שם ע"ב</p>
<p>And it is known that the Name Mem-Beis is in the aspect of Gevurah, being in the aspect of elevation, as explained above. And the aspect of the Name Ayin-Beis is in the aspect of Chesed, for “chesed” has the numerical value of 72, as is known in the concept of the “72 bridges,” etc.</p>	<p>ונידוע דשם מ"ב הוא בבחינת גבורה להיות בבחינת הכהלאה פג"ל, ובבחינת שם ע"ב הוא בבחינת חסד, כי חסד גימטריא ע"ב בידוע בענין ע"ב גשרים כו</p>
<p>But this seems not to be understood, for it is known regarding the four sections of Tefillin that “Kadesh” and “Vehayah ki yeviacha” are in the aspects of Chochmah and Binah, and “Shema” and “Vehayah im shamoah” are in the aspects of Chesed and Gevurah—and these are the four mochin (intellectual faculties), as it is written in the Zohar, Parshas Va’eschanan.</p>	<p>ולכאורה אין זה מובן, שרי ידוע בענין ד' פרשיות דתפלין שפרשיות “קדש” ו”והיה כי יביאך” הן בבחינת חכמה ובינה, ושמע ווהיה אם שמע הן בבחינת חסד וגבורה, והן ד' מוחין כמו שכתוב בזוהר פרשת ואחתן</p>
<p>And it would follow, then, that the section of “Shema” is in the aspect of Chesed, and “Vehayah im shamoah” is in the aspect of Gevurah. Yet according to the explanation that the forty-two words of “Shema” correspond to the Name Mem-Beis, then the section of “Shema” is in the aspect of Gevurot and not Chesed.</p>	<p>ונמצא פרשת “שמע” בבחינת החסד, ווהיה אם שמע בבחינת הגבורה, ולפיה שם מ"ב מיבות דשמע הוא בבחינת שם מ"ב—הרי פרשת “שמע” היא בבחינת הגבורה ולא בבחינת החסד</p>
<p>And the section of “Vehayah im shamoah,” which is associated with the Name Ayin-Beis of Chesed, is not in the aspect of Gevurah—so the two explanations seem to contradict each other.</p>	<p>ופרשת “והיה אם שמע” שהוא בשם ע"ב דחסד, ולא בבחינת גבורה, להפ"ה הוא. ואם כן לכאורה ב' העניינים דסתרי האחד כי</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדמו"ר האמצעי
להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>However, the explanation is that both are true, and there is no contradiction at all. For behold, it is known regarding the verse “Ve’ahavta” that its gematria is twice the word “Or” (light)—Ohr Yashar and Ohr Chozer—which correspond to Chesed and Gevurah.</p>	<p>אבל הענין הוא דשניים מהם אמת, ואין כאן סתירה כלל וכלל. דהנִה ידוע בפרש"ת “ואהבת” שהוא גימטריא פעמים “אור”—אור ישר ואור חזר—שהוא בבחינת חסד וגבורה.</p>
<p>For the meaning of “Ve’ahavta” is a verb in the causative form, denoting that one should bring about the drawing of love from above to below, which is called Ohr Yashar—that is the aspect of Chesed.</p>	<p>כפי פירוש “ואהבת” לשון פועל יוצא, שהייתה בבחינת המשכנת אהבה מלמעלה למטה, הנקרא אוד ישר—שהוא בבחינת החסד.</p>
<p>And this is drawn down through Ohr Chozer, which is the love from below upward, in a state of soul-expiring yearning, as it is written: “And you shall love... with all your soul,” etc.</p>	<p>זה נמשך עלי-ידי אור חזר, שהוא בבחינת אהבה מלמטה למטה, בכליות הנפש, כמו שכתוב: “ואהבת... בכל נפשך” כו.</p>
<p>Like the matter of “Avraham, My beloved,” who was a chariot [to the Divine], and through this, love was drawn to him, etc. And this is the meaning of “Ve’ahavta”—that the name of Heaven become beloved through you, etc., as explained elsewhere.</p>	<p>כענין “אברהם אַקְבִּי” שהייתה מרכבה, ועל-ידי זה נמשכה לו אהבה כו. וזהו שאמר “ואהבת”—שהייתה שם טמים מתהاب על ذך כו, כמו שכתוב במקומות אחרים.</p>
<p>And thus, there is here an inter-inclusion of Chesed and Gevurah, and of Ohr Yashar and Ohr Chozer—which is the meaning of the saying: to include the left in the right and the right in the left, etc.</p>	<p>ונמצא יש כאן הtcpכלות חסד וגבורה ואור ישר ואור חזר, שהוא ענין המאמר: לאכללא שמאלא בימינא, וימינא בשמאלא כו</p>
<p>And this is the concept of the forty-two words from “Ve’ahavta...” which correspond to the Name Mem-Beis. And every Divine Name is in the aspect of a “vessel,” from which the light emerges in the form of Ohr Chozer, in the aspect of Gevurot—specifically in the mode of elevation, as it is written: “With two he flies,” etc.</p>	<p>וזהו ענין מ”ב תפיבות מ”ואהבת” כו, שהוא בבחינת שם מ”ב. וכל שם הוא בבחינת הכליל, שמשם הוא יוצא בבחינת אור חזר—בחינת גבורות, בבחינת הצעלה. הצעלה דזקא, כמו שכתוב “בשתיים יעופר” כו</p>
<p>And that is the love in a state of soul-expiring yearning, in the verse “Ve’ahavta bechol nafshecha.” But the aspect of Ohr Yashar—the supernal love drawn from above to below—is in the aspect of the light of Chesed.</p>	<p>וכיוןיו אהבה בכליות הנפש, באמרו “ואהבת בכל נפשך”. אבל בבחינת אור ישר דאהבה עלונה הנמשכת מלמעלה למטה—היא בבחינת אור חסד</p>
<p>For this is the concept of illumination of the light of Chesed in the vessel of Gevurah, of the Name Mem-Beis. Therefore, it is called “inter-inclusion of Chesed and Gevurah”—to include the left in the right.</p>	<p>לקיים כי זה ענין הארת אור חסד בכל גבורות דשם מ”ב, על-יכן נקרא הtcpכלות חסד וגבורה: לאכללא שמאלא בימינא</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדמו"ר האמצעי
לhabin Shurash haDvarim haN"l

<p>But in the section of “Vehayah im shamoah,” it is the opposite: the letters of this section are in the aspect of the Name Ayin-Beis, which is the vessel of Chesed, while the light is in the aspect of Gevurah, as explained elsewhere at length.</p>	<p>אבל בפירוש “ויהה אם שמווע” להיפך: שתיבות דפירושה זו הן בבחינת שם ע”ב—כל החסד—וְהאָוֶר הַוָּא בבחינת גבורות, כמו שכתוב במקומות אחר. בארכיות.</p>
<p>And so, there is no contradiction at all: for what it says in the Zohar—that the section of “Shema” is in Chesed—refers to the light; and what says that the section of “Shema,” being of the Name Mem-Beis, is in Gevurah—refers to the vessel. And both are true. And this is sufficient.</p>	<p>ונמצא לא סתורי אחדדי כלל, דמה שכתוב בזוהר דפירוש “שמע” בחסד קאיי—בחינת הoor; וממה שכתב בפירוש “שמע” בשם מ”ב שהוא בבחינת גבורות—הוא בבחינת הכל. ושיינם אמת. ודי למבין.</p>
<p>However, according to this, it is understood that even in the level of the Name Mem-Beis there is an inter-inclusion of Chesed and Gevurah, as mentioned above, and this is sufficient for the understanding.</p>	<p>אבל לפיה יובן שגם בבחינת שם מ”ב יש התקפלות חסד וגבורה פנ”ל, ודי למבין.</p>
<p>And from this is understood in the level of the journeys, that they too are in the Name Mem-Beis in the aspect of inter-inclusion, in the manner explained above.</p>	<p>ומזה יובן בבחינת הפעשות שהוא גם בשם מ”ב בבחינת התקפלות על-דרך הפנ”ל.</p>
<p>And this is [the meaning of] “They journeyed and they encamped,” that it was all in the aspect of journeys, which is the aspect of elevations. But included in this also was the aspect of Chassadim of Ohr Yashar, etc., as mentioned above.</p>	<p>וזהו “וישׁו ווַיַּחַנֵּן”, שקהינה הפל בבחינת הפעשות שהן בבחינת הצלאות, אבל בכלל זה גם מבחן החסדים הoor ישר כו פנ”ל.</p>
<p>And this is what was in the journeys of the Mishkan—[through] the Levites and the Kohanim: [the Levites] to raise the voice of song, as mentioned above, from the aspect of elevation; and the Kohanim [served] with the desire of the heart, which is the aspect of drawing down, etc. And this is sufficient for the understanding.</p>	<p>וזהו שקהינה בפעשות המשכן בלוויים ובכהנים: [הלוים] לחרים קול שיר פנ”ל מבחן הצלאה, והכהנים ברעוטה וללא בבחינת המשכה כו, ודי למבין.</p>
<p>And now, it is necessary to understand the root of the matter of blessings before mitzvos. For behold, by all the mitzvos one must recite the blessing <i>before</i> performing them, and “over” means a language of precedence, as it is written, “He passed over (וַיַּעֲבֹר) the Cushite,” as stated in the Gemara.</p>	<p>ומעודה ישhabin Shurash ענין הברכות שלפני הפעשות, כי הנה בכלל הפעשות אריך לבך עובר לעשיותו, ועובר לשניא ואקוומי הוא, כמו שווי עבר את הפושי, כמו ש. בגם.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>And it requires understanding: why specifically before performing the mitzvah and not after its performance? Since the essence of the blessing is praise and thanks — “Who has sanctified us with His commandments and commanded us” — it would seemingly be better to say this after the act, once one has already been sanctified through the mitzvah, and not beforehand when he has not yet been sanctified by the mitzvah.</p>	<p>ויש להבין למה ורק עobar לעשינו ולא אחר העשרה דוקא, מאחר שעקר הברכה שבח והזאה — אשר קדשו במצוותו וצונו כו' — יותר טוב לומר זה לאחר שעשיה המזווה ונתקדש בקדושת המזווה, ולא קודם. עשינו שעדרינו לא קדש במצוותנו כו</p>
<p>However, behold, in the details of the blessing, three levels are mentioned: (1) “Blessed are You...”; (2) “Who sanctified us with His commandments...”; and (3) “and commanded us concerning such-and-such mitzvah”—e.g., concerning words of Torah, concerning the washing of hands, [or the lulav], and the like. And we must understand the order of these three—what they are.</p>	<p>אבל הנה בפרטו ענין הברכה נזכר שם ג' מراتות: א' ברוך אתה כו', ב' אשר קדשו במצוותיו כו', וה' וצונו על מצווה פלוני — על דברי תורה, על נטילת לולב וכחנה גוונא. ויש להבין סדר שלשה אלה מהן.</p>
<p>And the matter is as it is written in the writings of the Arizal in several places regarding the root of mitzvos from the aspect of drawing down additional light in Atzilus. And this is [the meaning of] “and commanded us” (<i>ve-tzivanu</i>).</p>	<p>זה ענין הוא, כמ"ש בכתבי האריז"ל בכמה דוקתי, בשרש ענין המזווה מבחןת המשכת תוספת אור באצלות, וזה וצונו</p>
<p>And it is known that every <i>tzivui</i> (command) is a drawing down—a revelation of additional light from above to below into some particular root among the supernal lights. For example, in Torah study, it draws additional light of Ein Sof into Chochmah; in the lulav, it draws additional light into Daas; in tzitzis and tallis, it draws the surrounding lights of Kesser and Chochmah, and similarly for all such cases.</p>	<p>וידוע שכל צוויו הוא המשכה בבחינת גליות תוספת אור מלמעלה למטה באיזה שרש פרט מפרט הארץ עליונות — כמו על דברי תורה להמשיך תוספת אור איזסוף בבחכמה, ובוללב להמשיך תוספת אור ב דעת, ובכיצית ובטלית להמשיך מופיעים רכמר ובחכמה בפ"ל וכחנה גוונא</p>
<p>And this is called the level of drawing down of the middos, which is the essential unification of Ze'ir Anpin and Nukva, called Kudsha Brich Hu, and this is what they said: <i>“For the sake of the unification of the Holy One Blessed be He...”</i> which is said before each mitzvah.</p>	<p>והוא הנזכר בבחינת המושכות המודות, שהוא עקר היחידה דז"ו שגURA קודשא בריך הוא, וזה שאמרו לשם יחוד קודשא בריך הוא כו' על כל מצוה — שהוא בבחינת המשכה טפת רכمرا בבחינת הנטימות, ונקלות ומתקבליות בתוקפ נטימות המלכות — שהוא כנסת ישראלי</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
לhabin Shurash haDvarim haN"l

And this is [the meaning of] “ve-tzivanu” – a language of *tzavsa chada* (joining as one) and the connection of unification. For in every mitzvah, there is the level of unification and connection of the masculine waters and feminine waters (*mayin du-churin* and *mayin nu-kevin*) in a state of complete reception, as it is known that mitzvos are called *tzedakah*, and it is written: “*He sows righteousness (tzedakah)...*”, and “*Sow for yourselves righteousness...*”

However, behold, this is the aspect of drawing down from above to below. But in order for there to be the aspect of this unification and drawing down, there must first be an elevation of *mayin nukvin* (feminine waters) from Knesses Yisrael, from below to above. And this is [the meaning of] "Who has sanctified us with His commandments and commanded us"—from below to above. That is, we elevate ourselves upward to Him, and He sanctifies us in the supernal holiness of mitzvos, which are the 248 limbs of the King, etc.

However, such a great elevation cannot come from our own power at all, but only from the Essence of the Infinite One, blessed be He—"Who has sanctified us with His commandments," etc.—that is, as a result of this elevation, a supernal light and drawing down from above to below is drawn forth, through which this elevation becomes possible. And this is called the power to elevate *mayin nukvin*, as is known.

And it is like the analogy of a child who is not able to walk with his feet due to his weakness, so his father assists and supports him from the side with his hands, lowering himself all the way beneath the child's feet. And if even with that the child still cannot walk, then the father lifts him with his hand and carries him and raises him on his shoulders.

וּמְנִינוּ וְעַנוּ לְשׁוֹן צוֹפָא סְקָא וְהַתְּמִכְרֹות הַיְחֹד כִּי,
שֶׁבְּכָל מֵצָה יָשַׁב בְּחִינַת יְחֹד וְתִבְוֹר מִם דְּכוּרִים וּמִמְּנוּקְבִּים בְּבָחִינַת קָלִיטָה מִפְּנֵשׁ, כִּידּוּעַ שְׁהָמִצּוֹת נִקְרָאות
צְדָקָה, וְנוֹאָמֵר זָרַע צְדָקָות כֹּו, כְּמֵשׁ זָרַע לְכֶם צְדָקָה
כֹּו.

אֲבָל הַבָּה זֶה בְּחִינַת הַמְּשִׁכָּה מִלְמָעָלה לְמַטָּה, אֲבָל כִּי
שִׁיּוּכֵל לְהִיּוֹת בְּחִינַת הַמְּשִׁכָּה בְּיְחֹד זֶה – הַרְיָ אַרְיךָ
לְהִיּוֹת בְּחִינַת הַעֲלָאת מִין נַקְבִּין בְּתַחַת הַמְּגַנְּשָׁת
יִשְׂרָאֵל מִלְמָטָה לְמַעָּלה, וְהָא מִה שִׁכְתָּב אֲשֶׁר קָדְשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְעַנוּ – מִלְמָטָה לְמַעָּלה. דָּהִינוּ שְׁהָאָלִינוּ
לְמַעָּלה לוֹ וְקָדְשָׁנוּ בְּקָדְשַׁ הַאֲלִינוּ – דְּמִצּוֹת רַמָּה
אַיְבָּרִין דְּמִלְּפָא כֹּו.

וְאֲבָל הַעֲלָאת גְּדוֹלָה כֹּו – אֵי אָפְשָׁר לְהִיּוֹת מִצְדָּכָה
עַצְמָנוּ כָּלֶל, כִּי אֵם מִצְדָּכָה עַצְמָתוֹ אַיְ-סָרֶךָ בְּרוּךְ הוּא –
אֲשֶׁר קָדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו כֹּו. דָּהִינוּ שְׁגָמָשָׁה בְּשִׁבְיל
הַעֲלָאת זֶה בְּחִינַת הָאָרֶה וְהַמְּשִׁכָּה עַלְיָה מִלְמָעָלה
לְמַטָּה, שְׁעַל-דִּידִ זֶה יָכוֹל לְהִיּוֹת בְּחִינַת הַעֲלָאת זֶה,
וּנְקָרָא בְּחִינַת כָּה הַמַּעָּלה מִין כִּידּוּעַ

וְהָא כִּמוֹ מַשְׁלֵל הַתְּיִינָק שְׁאַיְנוּ יָכוֹל לְלַכֵּת בְּרַגְלֵיו מִצְדָּ
חַלְיוֹשָׁתוֹ – שְׁאַבְיוּ עַזְרוֹ וְאַסְיָעֹו מִן הַאָזְבִּידִי,
שְׁמַשְׁפִּיל עַצְמוֹ עד לְמַטָּה מְרַגְּלֵי הַתְּיִינָק. וְאֵם גַּם בָּהָ
לֹא יָכוֹל לְלַכֵּת – אֵז הָאָב נוֹטֵל בָּיִדוֹ וְנוֹשְׁאֹ וּמְגַבֵּהוֹ
עַל כַּתְּפֵיו.

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
לhabin Shurash haDvarim haN"l

And this is [the meaning of] "I have taught Ephraim to walk, I carried them on My arms"—meaning: I have trained Myself, so to speak, to lower Myself to help them walk from below to above, and afterward I take them on My arms to raise them upward, as it says, "He carried them and bore them," like "as a nurse carries...," which is the concept of drawing down from the Essence of the Emanator to be a help to Knesses Yisrael so that they can rise after Hashem from below to above, until He lifts and bears them upon His arms. As it is written: "I carried them on My arms."

And similarly it is written, "I carried you on eagle's wings." And in every generation, this power exists—to elevate Knesses Yisrael from below to above, as with Aharon the High Priest (*Kahana Rabba*), who is called the *Shushvina* (escort) of the Matron—to elevate the bride to the groom. And this is [the meaning of] "When you raise up the lamps," that they are Knesses Yisrael who are called a lamp, etc.

And this is [the meaning of] "when you raise up the lamps"—that they are Knesses Yisrael, who are called a "lamp," etc.

And behold, this aspect of illumination and drawing down from above to below—to raise and elevate the lower being, who without it could not ascend, etc.—this comes and is drawn downward only in a hidden manner to the recipient, and not in a revealed way to the recipient, but rather like the aspect of an embrace, as one embraces with his right arm, lifting and raising him, etc.

And this is [the meaning of] "and you shall guard"—that the guarding is from the outside, etc. This is not the case with the aspect of illumination that is drawn through the commandments—*after* the aspect of elevation, i.e., "Who has sanctified us with His commandments"—in the aspect of an inner drawing of Havayah that becomes absorbed in the inner being of the recipient, and is called the aspect of *mayin d'churin* (masculine waters) from below.

וזהו אונci תרגלתי לאפרים – קהם על זרועותי – פירוש: תרגלתי להשפיל עמי בביבול לעזר להם בקהל'ה מלטפה למעלה, ואחר-כך נוטן על זרועותי להגביהם למעלה, כמו שבחותם וינטלים וישם כו', כאשר ישא האמן כו' – שהיא בחינת המשכה מעשות המאציל להיות לעזר לכונסת ישראל שיכלו לעלות אחריו ה מלטפה למעלה עד שמאביהם ונושם על זרועותיו, כמו שבחותם קהם על זרועותי

וכו כחוב ואשא אתכם על פנפי נשרים. ובכל דור ודור יש פ"ח זה – המעלה לכונסת ישראל מלטפה למעלה ממעלה – כמו באחרון כהנא ר' בא, שנ Kraa שושבינה דמיטרוניתא – להעלוות הכל

וזהו בהעלוות את הנרות שבו כונסת ישראל שנקרה נ' ג' כו.

והנה בחינת הארץ והמשכה זאת ממעלה ? מטה – להגביה ולהעלוות דבר הפתחון שבלעדיו לא יוכל לעלוות כו' – הנה הוא בא ונמלט ? מטה רק בבחינת מקביל בהעלם ולא ב גילוי במקביל, אלא כמו בבחינת חיבור שמאחבק בימינו – שנוטלו ומגיבו כו

וזהו ואחתה משמרות – שמירה מבחן היא כו. מה שאין כו בבחינת הארץ כונמשכת במצוות – אטרוי בבחינת העלהה זאת – אשר קדשו במצוות – ובבחינת המשכה פנימיות הו' – הנקולות בבחינת פנימיות במקביל, ונקרה בבחינת מין דכוiron מטה

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדמו"ר האמצעי
לhabin Shurash HaDibrim HaN"l

This is the concept of His will to draw down an additional light. And this is the entire matter of the blessings before the mitzvos, for the meaning of "Blessed are You..." is the drawing down of surrounding lights (*makifin*) from above, in order that one can ascend and be sanctified through His commandments. And this is [the meaning of] "Who has sanctified us," etc. And afterwards, "and has commanded us"—the drawing down of the *mayin d'churin* mentioned above.

And everything is in accordance with the actual performance of the mitzvos, in order that there can be the drawing down of *mayin d'churin* through the performance of the mitzvos. And therefore, all blessings on mitzvos are said *before* their performance—so that the unification can take place—and not *after* their performance, for at that point no preparation is needed after the action, etc. And this is sufficient.

However, now it can be explained the root of the difference between Torah and mitzvos. For behold, according to the above, the mitzvos are in the aspect of *mayin d'churin* (masculine waters)—and this seems to contradict what is written in the Zohar, that the 248 commandments are the 248 limbs of the King. But both are true: for in the aspect of the light that is drawn into Ze'er Anpin through the mitzvos, it is in the aspect of *mayin d'churin* from Abba (Chochmah), which extend into the 248 limbs, as explained above.

And elsewhere it is explained that Torah is in the aspect of the *inner* limbs, as it says: "And Your Torah is in my innards"—for from the brain of Chochmah it flows into the heart, and from the heart it divides to all the limbs, as above; like food that transforms into blood. Whereas mitzvos are the outer limbs. This seems to contradict what is written elsewhere, that Torah is food and mitzvos are garments.

וזה עוזן רצונו להמשיך תוספת אור. וזה כל עוזן הברכות שלפני המצוות, כי פירוש ברוך אתה כו' – הוא בבחינת הטעינה הטעינה הטעינה מלמעלה – שיוכלו לעלות ולהתקדש במצוותיו. וזהו אשר קדשו כו', ואחר כן, נצנו – בבחינת הטעינה מ"ד הנ"ל

והכל לפ' מעשה המצוות – כדי שיוכלו להיות בבחינת הטעינה מ"ד במעשה המצוות. ועל כן כל ברכות המצוות הן עובר לעשינו, כדי שיוכלו להיות היהוד – ולא אחר עשינו, שאין צורך להכנה אחר המעשה כו'. ודוק"ל

אך הנה עתה יש לומר שרש ההפרש בין תורה למצוות, דהנה לאורה לפ' הנ"ל – קרי המצוות הן בבחינת מ"ד, (ואע"ז סותר מ"ש בזוהר זרמ"ח פקודיון רמ"ח אברין דמלכא – ששניהם אמת, בבחינת אור הנמשך בזעיר אפיקין על-ידי המצוות – הוא בבחינת מ"ד דא"א –). שמתפשים ברמ"ח אברים כפ"ל

ובמקום אחר מבאר שההתורה היא בבחינת אברים הפנימיים, כמו שפטות ותורת בתוך מעי – כי מmouth החכמה נמשך ללב, ומן הלב פלגיינו לכל שיפין פ"ל, כמו שפטות על-ידי הפהו שעהפה לדם. והמצוות הן אברים החיצונים. ולאורה זה סותר למ"ש במקומות אחר שההתורה נקראת מזון והמצוות בבחינת לבושין וכו'.

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
לhabin Shurash haDvarim haN"l

However, the explanation is: there is a difference between the world of Atzilus—where "He and His life-force are one"—and the worlds of Beriah, Yetzirah, and Asiyah, which are separate creations ex nihilo. In Atzilus, the Torah is in the aspect of the inner limbs—mind and heart—for the Torah emanates from Chochmah of Atzilus, like food and life-force that flows from above to below into the internal limbs, as it says "wisdom gives life," etc.

And the mitzvos are in the aspect of the outer parts of the limbs, which receive from the inner limbs, whose root is in Chochmah at the head. And although the root of the mitzvos is in the 613 pathways of the skull (Galgalta), which is in the aspect of concealment—above Chochmah—nevertheless, that is only in an external and concealed way, and not in a manner of revealed light and vitality at all, like the revealed light in Chochmah at the head, which is the root of the illumination, as explained above.

But in Beriah, Yetzirah, and Asiyah, the Torah is called food, and the mitzvos are in the aspect of garments. The difference between them is that food is in the category of inner light and vitality in revealed form, whereas garments are from the category of externality and in concealment. And these two are interdependent: since the source of Torah is in Chochmah, in revealed inner light, therefore, when it descends further into Beriah, Yetzirah, and Asiyah, it becomes food. But the mitzvos of Atzilus are in the aspect of limbs; however, their source is in Kesser, in concealment, as explained above. Therefore, when they descend and extend further into Beriah, Yetzirah, and Asiyah, they are called garments, as is known—that the root of garments is in the level of makifin (surrounding lights).

אבל קענינו – דיש הפרש בין עולם האצילותות – קאיו ותויוי כו – לבי"ע – עולמות הנפרדים יש מאין. – שבאצילותות התויה היא בבחינת איברים הפנימיים ומוח ולב – כי אורייתא מהכמה נפקת, כמו מזון וחיה שנמשה מלעלה למיטה באיברים הפנימיים, כמו שכתוב מהכמה תחינה כו.

והמצוות הם בבחינת חיזוניות האיברים – שמאכבי על-ידי האיברים הפנימיים – ש巡视ם בבחמה שבראש. ואף שרש המצוות הם בבחינת פרינץ ארכון דגלגלו – שהוא בבחינת הספר – מלעלה מהכמה – מכל מקום אין זה רק בבחינת חיזוניות ובהעלם גדול, ולא בבחינת גלי אור וחיות כלל – כמו גלי אור בבחמה שבראש – שהוא שרש הקרה כפ"ל.

אבל בבריאה יצירה ועשיה נקראת התורה מזון – והמצוות הם בבחינת לבושין, וההפרש בינוין – שהפוזן הוא בבחינת אור וחיות פנימי בגilio, והלבוש הוא מבחן חיזוניות ובהעלם. וזה באה פלא – ממשום קשיש התורה בבחמה בגilio אור פנימי – על כן קשאה עוד למשה בבי"ע נעשה מזה בבחינת מזון. אבל המצוות האצילותות הם בבחינת איברים – רק ש巡视ם בכתף בהעלם – כפ"ל. על כן פשיטאים ונמשכים עוד למשה בבי"ע נקרא בבחינת לבושין. כפ"ע קשיש הלבושים בבחינת מקיפין כו.

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדר"ו ר' האמצע
להבין שרש הדברים הנ"ל

For from every aspect of externality is made only garments—as, for example, the fetus that is formed from the refined essence of the drop, and from the external portion is made the placenta, which is the outer garment of the child; from this comes the root of the nations of the world, as explained elsewhere. And this is included in the intention of the blessings before mitzvos, in saying “Blessed are You,” which is in the aspect of drawing down the makifin, the source of the mitzvos as they are in the 613 pathways of Galgalta.

“Who has sanctified us” refers to the upward movement from below to above—through the 248 outer limbs, as explained above—and “commanded us” is in the aspect of drawing down the *mayin d'churin*, as above. And this is through Torah specifically, for Torah issues from Chochmah. And this is what they said: Torah study is equal to them all, for Talmud is great, as it brings to action, as explained elsewhere. And this is enough for one who understands.

And to understand the root of “the seal of the Holy One, blessed be He, is truth,” behold, it is written: “You shall give truth to Yaakov” (Micah 7:20). And one must understand: why specifically is truth given to Yaakov? It implies that it is not called “truth” unless it is drawn into Yaakov specifically. And one may also question what is written in the Idra Rabba about the seventh rectification: “And truth is the illumination of the two cheeks,” etc., and this is as it says: “The wisdom of a man illuminates his face,” for that is the place of the empty space among the hairs, etc.

And further it is explained in the Idra Rabba that in the aspect of the gazing (istakluta) of the Face of Arich Anpin upon the face of Ze'er Anpin, there is drawn into him seventy-five lights as well, and this is the meaning of “May Hashem illuminate His Face toward you,” etc., as explained there. And this is [the meaning of] “You shall give truth to Yaakov,” the illumination of the two cheeks, specifically to Yaakov, who is the aspect of Ze'er Anpin.

לפי שמאלו בבחינת חיצוניות נעה בבחינת לבושין בלבד – (כמו הנקד שפולד מו הבהיר שבטה, ומבחינת החריצניות נעה השלה השליה – שהוא לבוש החריצון של פולד – שמאננו שרש אורה ע, כמו שכתב במקומו אחר). וכן כל בכוונת הברכות שלפני המצוות – באמרתו ברוך אתה – שהיא בבחינת המשכות מكيفין – שרש המצוות כמו שהוא בבחינת פר"ג ארחו – קגלאטא.

אשר קדשנו – מלמטה למעלה – בבחינת רמ"ח
 אבירים חיצונים – כב"ל. ואנו – הוא בבחינת המשכות מ"ד – כב"ל. והוא על ידי התרה דוקא – דאוריתא מהקמה נפקת. ולו אמור פלמוד תורה בוגד כלם – תלמוד גדול שמאביה ליקי מצחה – כמו שכתב במקומו אחר – וקיום לאבינו.

ולהבין שרש חותמו של הקב"ה – אמת כו, הגה כתיב:
 “תתן אמת ליעקב” כו. ויש להבין: ומה ליעקב דוקא נתנו אמת? ומשמעו שלא נקרא אמת אלא כבונם משא ליעקב דוקא. גם יש להבין מה שכתב באך"א:
 דתיקון השבעי – ואמת הוא בבחינת הארץ פרין תפוחינו כו, וזה שכתבו: “הכמת אדם תפאר פניו” כו – ששם מקום חלק פניו מן השערות כו.

ומבוואר עוד באך"א – בבחינת איסתכלותא דאפי דאריך אגפין באפי דצעיר אגפין – ממש לו שעון וחמש בחורין גם כו, והוא מה שכתבו: “יאר ה פניו אליך” כו, עין שם. וזה “תתן אמת ליעקב” – בבחינת הארץ פרין תפוחינו כו – ליעקב דוקא, שהוא בבחינת צער אגפין כו.

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
להבין שרש הדברים ה"ג"ל

<p>And to understand all this, we must explain the root of the attribute of “truth,” which is that the power of intellect and wisdom verifies a thing—that so it is and not otherwise. And a manner that is confirmed according to wisdom is called a matter of “truth,” and nothing else. For there are many things that are not confirmed according to reason, to establish a matter in its truth—because it is possible to flip the reasoning from one extreme to the other.</p>	<p>ולהבין כל זה – יש לך אր שרש בcheinת האמת, שהוא מה שכת השלב והחכמה מאמתים אותו – שכח הוא, ולא באפנ אחר זולתו. וזה שונתאמת על-פי החכמה נקרא דבר אמת – ולא זולתו. כי יש הרבה דברים שאינם נחותים על-פי השלב להקליט הדבר לאמתו – כי יכול להפוך דברים מהפך אל הפק</p>
<p>For example, the claim of the attribute of judgment: “Why are these different from those?” etc. This overturns the reasoning and merit—and even this claim of judgment will not be sustained, for the reasoning will again return to merit and contradict it. Thus both are not enduring—and anything that does not endure is not called “truth.”</p>	<p>כמו טענת מחת הדין: “מה גשטענו אלו מאלו” וכו’, והר’ נספר שככל וטעם של זכות עלי-נקי זה. וגם טענת הדין הינה לא יתקינם – כי יחזק טענת השלב לזכות ולסותרו. ונמצא שניהם בלתי מתקנים, וכל דבר שאיןו מתקנים – איןנו נקרא אמת</p>
<p>If so, what is the type of wisdom that is called “truth”? It is that which intellect confirms without leaning to the right or left. And behold, this does not stem from intellect itself—but from the root and source of intellect, from which all types of reasoning flow, both for merit and guilt. And there, the thing is confirmed in such and such a way.</p>	<p>ואם כן – איזה דבר חכמה שנקרא אמת? – אשר השלב מאמתו בלי נטייה לימין ולשמאלו. והר’ אין זה מאימת השלב עצמו – רק מושך ומקור השלב – שמשם נמשכו כל מיני שלב – לזכות ולסותר – שמשם. נחתמת דבר זה באפנ כה וכך וכו'</p>
<p>Therefore, in its descent below, it will never be overturned—and this is the aspect of the middle line of Yaakov, which ascends until Kesser, from which the root of truth is drawn.</p>	<p>על-כן בירידתו למטה לא יתהפך לעזום, והוא בcheinת עוזה האמצעי דינעקב שעולה עד הכתם שמשם נמשך. שרש האמת וכו'</p>
<p>For the middle line includes Chochmah and Binah, and it is what is called “truth,” as it is written in the Zohar on the verse “And you shall give me a sign of truth”—this is the letter vav, etc. For Chesed is not called “truth” because the attribute of Din contradicts it, and Din is not called “truth” because the power of Chesed contradicts it. But the aspect of the balance, which is Tiferes, is sustained—and that is what is called “truth,” since its root is above the right and left lines, which are Chesed and Gevurah.</p>	<p>כי קו האמצעי כולל חכמה ובינה, והוא נקרא אמת, כמו שכתוב בזוהר על-פוקוק “ונמתקם לי אמת אמת” – דא ו’ וכו’. כי הפסד אינו נקרא אמת מצד מחת הדין הסותרו, ומחת הדין אינו נקרא אמת מצד פה הפסד. הסותרו, אבל בcheinת הכהרעה דתפארת מתקנים – הוא נקרא אמת, לפי שרשיו למעלה מון עוזה ימין ושמאל. מצד חסד וגבורה וכו'</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדריך האמצע
לhabin Shurash HaDbarim HaN"l

<p>And this is like Rabbi Meir, who would declare a pure thing impure and show a face [of explanation] for it, etc., for his root was in the source of Chochmah, above the divisions of the middos within Chochmah—forty-nine reasons for impurity, etc., as explained elsewhere.</p>	<p>וכמו רבי מאיר שהייתה אומר על טהורה – טמא, ומראה פנים כו', לפי שזרשו במקור חכמה – למעלה מהתחלקות המדות שבחכמה – מ"ט פנים טמא כו', כמו שכתב באקומות אחר</p>
<p>That is, in the aspect of the concealed intellect (mochin setumim) of Arich Anpin itself, which is called “the intellect that is hidden from all comprehension,” which is above revealed intellect and reason. From there is the source and origin of all revealed intellect, as is known.</p>	<p>דהיינו – בבחינת מוחין סתימין דאריך אנטפין עצמו – הנקרא “שכל הנעלם מכל רעון”, שהוא למעלה מבבחינת שלל וטעם גלי – שמאנו ממקור מוצא כל שלל גלי, בידוע</p>
<p>And thus it was said about Rabbi Akiva: “they would comb his flesh with iron combs, etc.” and he said: “Silence, so it rose in thought before Me,” meaning in the supernal concealed thought, which is above revealed reasoning. Why would they comb his flesh? Is this Torah?!—but the reason was hidden and concealed in that supernal thought, which could not descend into revealed intellect and reasoning below, for it is concealed from all conception.</p>	<p>עד שאמרו גבי רבי עקיבא – שהיו סורקין כו: “שתוק – כה עליה במקשכה לפני”, פרוש – במקשכה סתימאה כפ"ל, למעלה מון הטעם הנגלה. לדבר מה – יסרכו בשורו? וכי זו תורה כו? – רק טעם כמוס ונעלם במקשכה סתימאה שלבננו – שלא יכול לבוא לידי גלי – שלל וטעם למטה, להיות נעלם מכל רעון כו</p>
<p>And it is known that the light of Abba draws from the eighth “mazal,” etc., but only from the aspect of hairs that extend from the residue of the mochin setumim (concealed intellect), which is closed and hidden. That is, the aspect of Chochmah of Atzilus, which comes in a revealed light and is called “light of Abba,” receives only from “Notzer,” one of the thirteen attributes, etc.</p>	<p>וידוע – אוור אבא יונק ממצל השמיini כו, רק מבבחינת שערות – שנמשכים ממוקרי מוחין סתימין – הפתום ונעלם. דהיינו – בבחינת חכמה דאצליות – הבא בגלי אוור ונקרא “אור אבא” – אינו מקבל רק ממצל “ונצרא” כו.</p>
<p>And likewise, the entire matter of the Thirteen Attributes of Compassion, which are called the Thirteen Rectifications of the Skull of Arich Anpin—all of them extend only from the residue of the Mochin Setumim (concealed intellect), but the essence of Mochin Setumim is called “the intellect that is hidden,” which never comes to revelation at all, and from there the source of truth is drawn, as mentioned above.</p>	<p>וכמהו פן כל ענן י"ג מדוזה דרhomme שנקרא י"ג תיקוני דיקנא דאריך אנטפין – כללם אינם נמשכים רק מבבחינת מותרי מוחין סתימין, אבל עצם מוחין סתימין נקרא “שכל הנעלם” שלא בא לידי גילוי כלל, ומשם נמשך ממקור חכמה כפ"ל.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>And this is [the meaning of] “You shall give truth to Yaakov” specifically, and it is the concept of the seventh rectification: “truth,” which is the illumination of the “two cheeks,” which is a smooth and empty space among the hairs, called the “Face” of Arich Anpin. Of this it is said: “The wisdom of a man illuminates his face,” as mentioned above—that is, because in His Face shines the essence and substance of the Mochin Setumim itself, which is called “the intellect that is hidden” and is called “the wisdom of man.”</p>	<p>וזהו “תתן אמת ליעקב” דוקא, והוא עננו תיקון השבעי ואמת – שהוא בחינת הארת פרון תפוחין שהוא מקום חלק ופניו מן השערות שבקרא “פניהם” דאריך אגפין – שעליו נאמר “קכמת אדם תאיר פניו” פנ”ל, דהיינו מפני שבפניהם שלו מאיר מעצם ומהות דמוחו סתימין עצמו – הנקרא “שכל הנעלם”, ונקרא “קכמת אדם” כו.</p>
<p>[This level] is far beyond the drawing forth of the Mochin through the Thirteen Rectifications of the Skull, etc. Therefore, it is a smooth and empty space among the hairs, etc., and so it is.</p>	<p>שלפלו הראה הרבה מהינת המושכות המוחין ב”ג תיקוני דיקנא כו, על כן הוא מקום חלק ופניו מן השערות כו, רק</p>
<p>And to understand this explanation: behold, even the attributes of compassion, such as “merciful” and “gracious,” etc., are not the level of “truth” from Mochin Setumim as it exists in the very source of Chochmah itself, which is the Mochin Setumim itself. Rather, they are only a radiance from there, through the residue of the intellect.</p>	<p>ולבבינו ביאור זה – הנה גם מדות הרוחמים כגון רחום ותנוון כו, אין זה בחינת אמת דמוחין סתימין כמו שהוא במקור הקכמה עצמה – הנקרא מוחין סתימין עצם – רק בחינת קארה בעלמא ממש על ידי מוטרי מוחין</p>
<p>And likewise, in Chochmah, [light] comes into revelation from concealment, which is called Abba—thus, it is possible for there to be many kinds of wisdom, even opposites, as mentioned above.</p>	<p>וכו בקכמה – באה אל הגילוי מן הבעלם הנקרא אבא – קרי יכול להיות כמה מיני קכמה הפקיים כו</p>
<p>And even this drawing is not from the Thirteen Rectifications of the Skull, but only to the worlds that come in a state of <i>yesh me'ayin</i> (something from nothing), for mercy applies only to something separate that requires compassion—and this bears no comparison to the essence of Mochin Setumim, from which there is no drawing forth at all for the sake of a separate entity.</p>	<p>גם אין זאת ההפלה מ”ג תיקוני דיקנא, רק לעולמות שבא בבחינת יש מאין, כי אין קרבענות נופל רק על דבר נפרד שאריך לרוחמים – ואין זה ערך לגבי עצם המוחין סתימין – שעין ממש בחינת המפלגה בשבייל דבר נפרד כלל</p>
<p>Rather, it is in the aspect of <i>ayin</i> (nothingness), as it is in its essence at the source of the letters, which are called “the wisdom of man” in essence—there lies the truest aspect of Chochmah as it exists in its essence.</p>	<p>רק שהוא בחינת אין כמו שהוא בעצם במקור האותיות – שנgrams “קכמת אדים” בעצם – שם אמיתיות הקכמה כמו שהוא בעצם</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדמו"ר האמצעי
להבין שרש הדברים ה"ג"ל

<p>However, the aspect of extension through the dimension of the hairs does not contain within it the truth of the essence as it truly is. But in the aspect of the illumination of the Face, the “two cheeks,” etc., there the light from the essence and substance of the Mochin Setumim shines forth in its truth—as it is in its very origin mentioned above, in the dimension of absolute <i>Ayin</i> (nothingness).</p>	<p>משazzן כן בבחינת התפשטות רוח בבחינת שערות – שazzן שם אמיפתעה כמו שהיא מפשס כו', אבל בבחינת הארחת הפנים ותרין תפוחין כו', שם יש גילוי האור מבחן עצם ומזהות דמוין סתימין באמתה כמו שהיא בעצם במקורה ה"ג"ל – בבחינת אין מפש</p>
<p>A parallel for this is what we find regarding Rabbi Elazar (Rebbe Eliezer) whose face glowed when he discovered a new Tosefta, and it is written, “The wisdom of a man illuminates his face.” Similarly with Rabbi Yehudah, whose face radiated from the light of Torah, etc. The matter of “his face glowed” is that the essential light of the hidden intellect—which is higher than revealed intellect in the brain, as form compared to matter—has come into revelation in the form of radiance on the physical face of a person.</p>	<p>ודוגמה לכך זה – הוא מה שפאנינו בר"א שאהבו פניו דאשכח תוספთא ברקע, וכותב "חכמת אדם פאריך פניו", וכן בר' יהודה שאהבו פניו מאור תורה כו'. עבנין שאהבו פניו – הוא שאהוור העצמי של השכל הנעלם – שלמעלה מן השכל הנטלה במוח כזרה לחומר – הוא שבא בגילוי בבחינת הארחה בפני עצמו גושמי.</p>
<p>And this revelation is not like the revelation of intellect that comes from above intellect, which is at least still called “intellect and wisdom”—whereas the illumination of the face in the two cheeks, i.e., the physical flesh of the cheeks, is a completely physical phenomenon, distant from the realm of intellect. Yet nonetheless, its source is far higher than the illumination of intellect that is revealed.</p>	<p>וgilוי זה – איןנו כמו גילוי שלמעלה מן השכל – של כל פנים שלך וחכמה נקרה – וכמו הארחת פנים דתרין תפוחין, ב' לחינם גשמיים – קרי זה עבנ גשמי ורחוק מערך השכל לגשמי, אבל עכז זה – שרש יותר בעלה מהארחת השכל הבא בגילוי.</p>
<p>And the power of the intellective faculty from which all intellect flows, which is called Mochin Setumim and “the hidden intellect,” etc.—for intellect that comes to revelation from concealment in Mochin Setumim is not drawn from its essence and being, but only from the remnants and offshoots thereof, like the discarded speech of a great sage compared to the depth of his intellectual capacity in true comprehension.</p>	<p>ופך המשכיף כל שלך – נקרה מוחין סתימין ושלך הנעלם כו'. פי השכל הבא לגילוי מן הנעלם במוח – סתימין – איןנו בא ונמנש מפהותו ועוצמותו – רק חלק נפרד ממותרי ונובלותו – כמו שיטול ויבול שיתה דבר חכמה משכל חכם הגדול בעצם כה השכלתו. במושכלותכו.</p>
<p>But the illumination of the face within “the wisdom of man” in its essence is the revelation of the light of the very essence of his intellectual faculty. Yet even so, this revelation is only an external and physical light, and there is no comparison to actual intellect and wisdom.</p>	<p>אבל הארחת פנים שבחכמת אדם שבעצם – הוא גילוי הארחת עצם כה חכמתו מפש, רק שאף על פי כן – אין גילוי זה רק הארחה גשמי חיצונית, ואין ערך לבחינת שלך וחכמה כל.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדמו"ר האמצעי
לhabin Shurash HaDvarim HaN"l

<p>Nevertheless, in this external revelation of the face is perceived and visible the essence and true nature of the source of Chochmah—and this is what is called Mochin Setumim itself—not in the manner of intellectual grasping, but rather in the manner of sight and beholding alone.</p>	<p>אך הרי נפר ונרא הגלוי זה הבהיר שפניהם – מהות אמיתית מkor הכחמה – ונראה מוחין סתמיין עצם – לא בבחינת השגת שכל כו', רק בבחינת ראה והבטה בלבד – שפאות מוקום שפניהם נראה. לעיני הרואה גלי עזם המוחין סתמיין כו</p>
<p>And from this sight and beholding, through the illumination of the face, one is able to receive far more than through actual wisdom and intellect from the power of this hidden intellect.</p>	<p>וכrho יתיר יכול לקבל מראיה והבטה זו – שבחאהרת פנים – מקבלה שכל וכחמה מושך מכך השכל הנעלם זה.</p>
<p>Another proof for this is from the concept of greeting one's teacher face-to-face, as a person is obligated to greet his teacher every Shabbos and Yom Tov. For in the greeting of one's teacher, the essential power of his teacher's wisdom shines upon him from its source—namely the level of Mochin Setumim itself. And this is especially the case on Shabbos and Yom Tov, after the Musaf prayer, when the illumination of the light of Kesser radiates into Chochmah; the student then receives from the source of his teacher's wisdom with a great increase of strength and intensity—everything that he can possibly receive in the revelation of wisdom from him, etc.</p>	<p> ועוד ראה מענו ה渴求 פני רבו שחייב אדם להתקבל פני רבו בכל שבחת ויום טוב, לפי שבחאהרת פני רבו שמאיר בו בבחינת כח הכחמה העצמית ממקורם – לאחר תפלה מוסף, ובפרט בשבחת ויום טוב בבחינת מוחין סתמיין עצם, שהארה אור הבהיר מאיר בכחמה אחר תפלה מוסף – שבחאהרת אור הבהיר מאיר בכחמה – הרי התלמיד מקבל ממקור הכחמה בריבוי כח ועוז – כל מה שיעכל לקבל גלי עזם החמה ממקור כו</p>
<p>Another proof for this is from the verse, "And you shall give of your majesty upon him"—referring to the glow of Moshe's face, and from this came the entire essential power of wisdom within Yehoshua, for the face of Yehoshua was like the face of the moon, etc. And so forth.</p>	<p> ועוד ראה לך – מה שפתות "ונתמה מוחזק עליון" – שהוא הוד הארת הארץ פני מושה – שפהה קיה כל עקר הארץ הכחמה דיהושע – שפנוי יהושע כפנוי הלבנה כו – וזה</p>
<p>And thus it will be understood by the discerning person above—the level of "May Hashem shine His face upon you"—which is the illumination of the face of Arich Anpin, whose root is in the essence of the concealed intellect (Mochin Setumim). This does not come through a revealed transmission—even in the Chochmah of Atzilus or through the Thirteen Attributes of Mercy, as explained above. Rather, it extends and radiates to Yaakov, who is Ze'er Anpin, in the form of revealed illumination of the face alone, from the "wisdom of man" that causes his face to shine, etc.</p>	<p> וככה יובנו לפה יכול למעלה בבחינת "יאר ה' פניו אליך" – בבחינת הארץ פנים לאלה אנטין – שרשו בעצמות מוחין סתמיין – שיאינו בא עליידי גלי עזם והמשכה – גם בכחמה לאצלות או כי"ג מדות קרחמים כנ"ל – רק שגמיש ומאיר ליעקב – שהוא עיר אנטין – בבחינת גלי עארת פנים בלבד – מכחמת אדם שטאיר פניו כו.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
להבין שרש הדברים ה"ל

<p>As it is written in the Idra Rabba, that in the gazing of Ze'er Anpin into the countenance of Arich Anpin, he receives 370 lights, etc.—for there is the revealed illumination of the essence and being of the Mochin Setumim, which is even higher than the comprehension of the Thirteen Attributes of Mercy, for the reason explained above. And this is sufficient explanation.</p>	<p>וכפיש"כ באקרא רפה – דבאסתכלותא זו עיר אונפיין באנפינו דאריך אונפיין – מקבל ש"ע נהורין כו' – ששם הוא גילוי הארת מהות ועצמות המוחין סתימין – שהוא למעלה גם מהשגת י"ג מדות קרחמים – מטעם ה"ל – ונדו"ק לטוב</p>
<p>And this is the meaning of “You shall give truth to Yaakov” specifically—because behold, even though it was explained above that the essence of the concealed intellect (Moach Setimah) is revealed in the illumination of the countenance, etc., this is not the essence itself. For the essence of the Mochin Setimim is truly called “the concealed intellect” and does not come into revelation at all, as explained above. If so, how can it be said that it is revealed in the illumination of the countenance?</p>	<p>ונזהו “תתן אמת ליעקב” דוקא, כי הנה אפ"על-פי שאמבוואר למעלה שבחינת עצמות מו"ס מתגלה בהארת פנים כו', הרי אין זה בבחינת עצמות ממש – שהוא עצמות מו"ס נקראת בשם "שכל הצעלים" ממש – ואינו בא לידי גילוי כלל כנ"ל – אם כן איך נאמר שמתגלה בהארת פנים כו.</p>
<p>However, the idea is as explained above—that this revelation through the illumination of the countenance is not the essence itself, but only that through the illuminated face, the true nature of wisdom is perceived and recognized, because the source of wisdom resides there. Still, this is only the concealed and hidden aspect of wisdom in its essence. So too, the aspect of Moach Setimah itself is hidden and concealed in its essence, and that is the meaning.</p>	<p>אבל הענין הוא כנ"ל – דאיין זה הגילוי בהארת פנים בבחינת עצמות ממש – רק שנזכר ונראה בלבד מتوزד הארת פנים מהות אמיתיות החקמה – לפי ששם שורה מקור החקמה – אבל מפל-מקום אין זה רק כמוס וגעלם החקמה בעצמותה כו – כי בבחינת מו"ס עצמו כמוס וגעלם בעצמותו ודוי"ל – רק שפנויים מאייר אורו – אבל איןו משיג מהותו כלל</p>
<p>And according to this, also regarding the use of the term “truth,” which is already a term that implies full revelation—it cannot be applied to the essence of Moach Setimah, since it remains concealed and does not come into revelation at all, and thus does not have such a name. It is only referred to as the source of truth. Even the level of illumination in the countenance does not truly deserve the name “truth,” since there is no complete revelation in it to the point of fully grasping the essence, as explained above.</p>	<p>ולפי זה – גם לענינו קריית שם “אמת” – שהוא כבר גילוי גמור – אי אפשר לומר בעצמות מו"ס קריית שם זה – מאחר שהוא בהעלם – בלבתי בא לידי גילוי כלל – אין לו קריית שם עדרין – רק שנקרוא “מקום האמת”. וגם בבחינת גילוי בהארת פנים כו, לא ונכו לקרות בשם “אמת” – מאחר שאין בה גילוי גמור בהארת פנים – להקיות משיג ממש מהותו כנ"ל</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדר' האמצעי
לhabin Shurash haDvarim haN"l

Rather, it is only when this illumination of the countenance shines into another—such as into the countenance of Ze'er Anpin, as it is written, “May Hashem shine His face upon you,” as mentioned above—that **there** it is specifically called by the name “truth.” For there, the power of the light is in a state of full revelation to the recipients, who themselves also receive this light in a fully revealed manner—**then** it is called “truth in revelation.” (Just like, by way of analogy, the face of the sun, which is composed of many hues, such that the essence and substance of its light is not discerned, etc.)

But only when it is illuminated within something else—like water—does it become recognizable. This is like the letters of a seal, which are not discernible until they are impressed upon something else, so that everyone can perceive them. Then it serves as a sign and proof of something that is established—like that which is sealed with the king’s signet ring, which cannot be revoked. And this is the concept of the seal of the Holy One, blessed be He, being “truth”: that His seal is the revelation of the hidden light from the essence of Chochmah Stimaa, which is called the source of truth, when it comes into complete revelation to a recipient. As it says, “You shall give truth to Yaakov,” referring to Ze’er Anpin, who receives seventy lights from the illumination of the countenance of Arich Anpin, as explained above. Only then is it called “truth”—not before it descends below, for it may still be nullified, like a letter written but not yet sealed with the king’s seal.

אלא זוκא כאשר בחינת הארת פנים האלה מאירים בזולתו – כמו בפנים זוועיר אונפין – כמישמע “יאר ה’ פניו אליך” כפ”ל – שפה זווקא קריאת שם “אמת” – כי שם קרי פה האור בבחינת התגלות גמור למקבים – שמקבים גם הם האור הזה בבחינת גילוי גמור – או נקרא “אמת” בגילוי – (עד דמיישל – פני שפה). “שכלול מגוון – לא נבר מהות אורו ועצמותו כו

כ”י אם בחרתו בזכר זולתו כמו הרים), ומרי זה כמו אותן החותם שאינו נבר רק בזונזק בזכר זולתו – שיווקלי הפל לקל – ואנו הוא סימן וריאה לזכר המתקנים – כמו אשר נחHAM בטעות הפל – אין להшиб כו. זהה ענין “חותמו של הקב”ה – אמת”: פירוש, “חותמו” הוא גילי העלם האור מעוצמות קב”ה סתימה – שזקרא מ庫ר האמת – כאשר בא לידי – החותם גמור למקבל – כמישמע “תמן אמת ליעקב” – שהוא צער אונפין – שמקבל שבעים נהורין בהארה פנים דאריך אונפין כפ”ל – או נקרא “אמת” זווקא – ולא טרם בא למיטה – שיווקל להיות ביטל עדין – כמישל ה’ ה’כחוב ה’כקחוב ולא נחHAM עדין בחותם הפל כו

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדמו"ר האמצעי
לhabin Shurash haDvarim haN"l

The seal of the king is what authenticates everything written in the royal decree: "A royal edict may not be revoked." And above, this refers to the level of "truth" mentioned earlier, which is the source of the enduring reality of all particular matters that are sealed with this seal. This occurs when a royal decree is sealed in the process of something transitioning from nothingness to existence, which is the level of Malchus—like during Ne'ilah on Yom Kippur, when Malchus ascends to the level of the beard of Arich Anpin within Ze'ir Anpin, receiving from the "seal of the Holy One, blessed be He," in the level of "rectification" and "truth" mentioned above. However, the verse says, "You shall give truth to Yaakov" specifically—meaning that within this general seal, it is already given to Yaakov, who will then seal and establish every matter. This refers to the illumination of the countenance of Arich Anpin within Ze'ir Anpin. And this is the meaning of: "He is truth, and He is faith," etc.

That Malchus receives from the level of "truth of Yaakov," as in the phrase "a man of truth, whose action is truth,"—that his action within Malchus is one of truth—from a level of illumination of illumination, like the analogy of a seal that is impressed upon something separate from it.

And this is the essence of the sealing at Ne'ilah of Yom Kippur, as mentioned above, and the sealing in the book, as is known.

And after all the above, the root of the matter of "And Moshe wrote their goings forth according to their journeys" will be understood.

Meaning: Moshe is the level of "Shushvina d'Malka" (escort of the King), to draw down the Essence of the Emanator to the revelation of the letters of writing.

This is the level of the above-mentioned seal, which is rectification and truth, to shine into Yaakov down to the level of Malchus.

חוותם של הפלק" הוא המ证实 כל הדברים כיואים בכתוב – דבר מלכות – אין להשיב. ולמעשה – הינו בחינה "ואמת" הניל – שהוא מקור כל קיום עניינים פרטניים – הנקהם בחותם זה – והוא באשר בא להתחם דבר מלכות – שמאין ליש – שהוא בחינת "מלכות" – כמו ב"נעילה" ביום הכהנים – שהם עולין עד בחינה "דיקנא דאריך אנפין" בזעיר אנפין – ומקבלת מהבחינה "חוותם של הפלק" – בבחינת "תיקון" ו"אמת" הניל. אבל מה שכתבו "תנו אמת ליעקב" דוקא – קרי בותח "חוותם" קלי זה – בבר בטן ליעקב – שהוא יחתם כל דבר לקיים – והוא בחינת "הארה פנים דאריך אנפין" בזעיר אנפין כו. וזה "אייה אמת" ו"אייה אמונה" כו.

שמקבלת המלכות מהבחינה "אמת דיעקב" כאמור פועל אמת "שבעולתו במלכות אמת מהבחינה הארץ והארה כמו משל חותם המציג בבר בטן מفرد זולתו כו."

וניהו כל עיקר החתימה בנעילה ביום הכהנים הניל וחתימתו בספר כידוע זדור"

ואחרי כל הניל יובן שרש ענינו "ויקتب משה מזאיהם למסיעיהם".

פירוש משה הוא בחינת שושבינה דמלכא להמשיך עצמות המצאיל לידי גilioו אותיות הכתיבה

שהוא בחינת החותם הניל שהוא תיקון ואמת להאייר. ביעקב עד בחינת המלכות

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
לhabin Shurash HaDbarim HaN"l

<p>And this is a drawing down of essence itself, for even something hidden in the heart can come to revelation when one seals it with his signature.</p>	<p>וְהִרְאֵי זֶה בְּחִנַּת הַמְשֻׁכּוֹת עֲצִמּוֹת מִפְנֵי שְׁהָרִי גַם בְּדָבָר הַכְּמוֹס בְּלֹבֶב יוֹכֵל לְבוֹא לִידֵי גִּילּוֹ בְּשִׁיחָתָם שְׁמוֹ בְּקַחְתִּימָתוֹ עַל הַדָּבָר הַהוּא</p>
<p>For by this, the matter emerges from him, and becomes a true thing, something enduring—like a sealed matter that one is obligated to affirm and fulfill, according to what is sealed by royal decree, and it cannot be retracted.</p>	<p>הִרְאֵי בָּזֶה יֵצֵא הַדָּבָר מִפְנֵי וְהִוָּא ذֶבֶר אֶתְמַת הַמְתֻקִים כְּמוֹ הַדָּבָר הַנְּחַזֵּם שְׁמַחְיָבֵן לְאֶתְמַת וְלִקְיָים כִּכְלָל אֲשֶׁר נַחֲקָם עַל פִּי וְאַיִן לְהַשְׁבִּיב.</p>
<p>And this is a drawing down of essence in the form of a seal and is called “truth,” as explained above.</p>	<p>וְהִרְאֵי זֶה בְּחִנַּת הַמְשֻׁכּוֹת עֲצִמּוֹת בְּבִחִנַּת חֹתֶם וּנְקָרָא אֶתְמַת “כְּנָל וְדוֹל”.</p>
<p>The matter of “to their goings forth” refers to all of the above in the aspect of elevation and drawing down, and is called “masculine waters” and “feminine waters” (נ"מ and מ"נ), as accomplished through the mitzvos.</p>	<p>וְעַנְיוֹן “לְמֹצְאָיָהֶם” הַיְנוּ כָל עַנְיוֹן הַנְּגָלָה בְּבִחִנַּת הַעֲלָה וְהַמְשֻׁכָּה וּנְקָרָא מ"ד וּמ"נ שָׁעֵל יְזִי הַמְצֹות.</p>
<p>As was the case in the 42 journeys, that from them there would be strength and might for the future generations.</p>	<p>שְׁנִיה עַל ذֶרֶךְ זֶה בְּמִ"ב מִסְעֹות שִׁיחָה מִזָּה הַכְּמַעַן לְדוֹרוֹת הַבָּאים כָּו.</p>
<p>Now, Moshe—who is the level of Yesod of Abba—is described as “truth to its utmost truth.” He is the entire source for “their goings forth,” which is the source of all the drawing down of masculine waters (נ"מ) from the root of all, “to their journeys,” so that there can be the elevation of feminine waters (מ"נ), as explained above regarding the verse “I trained Ephraim...”</p>	<p>הַפָּה מְשֻׁה בְּחִנַּת יְסוֹד אֲבָא בְּתִיב בְּבִחִנַּת אֶתְמַת לְאֶתְמַת כָּו, כֵּל מָקוֹר לְמֹצְאָיָהֶם שְׁהָוָא מַקוּר כָּל הַמְשֻׁכּוֹת מ"ד מִשְׁרָשָׁא דְכֹולָא לְמִסְעִים שִׁיּוֹכֵל לְהִזְרָעָה מ"נ כְּפָנַי בְּפִירּוֹשׁ “אָנֹכִי תְּרִגְלַתִּי לְאֶפְרַיִם” כָּו.</p>
<p>And “These are their journeys to their goings forth” means that afterward, their journeys can include all types of elevations—to raise up feminine waters from below to above—in order to arouse their goings forth, which is the drawing down of masculine waters mentioned above, that comes after the elevation.</p>	<p>וְאֵלָה מִסְעִים לְמֹצְאָיָהֶם פִּירּוֹשׁ אַחֲר פָּה יְוָכֵל לְהִזְרָעָה מִסְעִים כָּל מִינִי הַעֲלָאות לְהַעֲלָות מ"נ מְלֻמָּה לְמְעָלה כִּי לְעוֹזָר לְמֹצְאָיָהֶם שְׁהָוָא בְּחִנַּת הַמְשֻׁכּוֹת מ"ד הַנְּגָלָה שְׁאַחֲר הַעֲלָה.</p>
<p>This is the essential unification mentioned above: that there are two types of drawing down. One allows for elevation—this is “to their goings forth” only because of their journeys. The second is the drawing down of masculine waters for the sake of union.</p>	<p>שְׁהָוָא עַקְרָב הַיְחוֹד הַנְּגָלָה שִׁישׁ בִּי הַמְשֻׁכּוֹת: אַחַת שִׁיּוֹכֵל לְהִזְרָעָה הַעֲלָה וְזֶה לְמֹצְאָיָהֶם רַק בְּשִׁבְיל מִסְעִים כָּו, וְהַבִּית הַמְשֻׁכּוֹת מ"ד לְזֹוֹג כָּו.</p>
<p>This is “their goings forth” which come after “their journeys,” and this is the meaning of “These are their journeys” that was made possible through “their goings forth” at the outset, as explained above.</p>	<p>וְזֶה “מֹצְאָיָהֶם” הַנְּגָלָה שְׁלָאַחֲר מִסְעִים, וְזֶה “וְאֵלָה מִסְעִים” שְׁפָעָשָׁה עַל יְדֵי מֹצְאָיָהֶם בְּתַחְלָה מְטֻעם הַנְּגָלָה.</p>

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
להבין שרש הדברים הנ"ל

<p>Without Moshe's writing, however, "their goings forth" would not have been drawn to "their journeys," and thus "their journeys" would not lead to "their goings forth."</p>	<p>ובכלagi הכתיבת דמ"ש לא היה נמ"ש "מו"איהם". למס'יהם", ומילא לא היה "מס'יהם למו"אים" כו.</p>
<p>And even though the seal of "truth" was given to Yaakov, it is said in the Zohar that "Moshe is from the inner and Yaakov is from the outer"—meaning the writing of the seal of truth is through Moshe, the Shushvina d'Malka, and afterward that truth is given to Yaakov.</p>	<p>ו אף על פי שנמנ חותם דאמת ליעקב אבל קרי אמר בזוהר דמ"ש מלנאו ויעקב מלבר, דקינוי דכתיבת החותם דאמת הוא על ידי משה שושבינה דמלכא ואחר כה נתנו אמת זה ליעקב</p>
<p>And through all of the above, one understands the saying of our Sages: "The beauty of Yaakov is like the beauty of Adam HaRishon," which refers to the level of rectification and truth of Yaakov—the illumination of the two cheeks of Arich within Ze'er Anpin, which is called Yaakov, as explained above.</p>	<p>ובכל הנ"ל יובן מארון"ל "שופריה דיעקב מעין שופריה דארם הראשון" שהוא בcheinת מיקון ואמת ליעקב הארת תרין תפוחין דאריך דז"א שנקרא יעקב בנויל</p>

NOTE Summary

The Mitteler Rebbe begins by establishing that the number forty-two (corresponding to the journeys of the Israelites in the desert) reflects the exact opposite of the seven weeks of Sefiras HaOmer, which represent ascending light. The 42 journeys, by contrast, reflect the descent of holiness into the lower worlds, rooted in the feminine attribute of Malchus, which receives divine flow in all its dimensions. Each journey is thus a divine act of transmission, a stage in the chain of descent from the highest to the lowest.

The discourse then transitions into the source of this descent—Moach Stima'ah (מו"ס), the Hidden Mind of Arich Anpin (the supernal partzuf of Keser). The actual thirteen Attributes of Mercy, often regarded as expressions of kindness, do not originate from the essence of Moach Stima'ah itself, but only from its residual "surplus" light. True essence—called "seichel ha'ne'elam" (hidden intellect)—remains entirely unrevealed.

Despite this concealment, the source of **truth** (אמת) lies precisely in this hiddenness. "תְּהִנֵּן אֶתְתָּה" ("תְּהִנֵּן אֶתְתָּה") refers not to direct revelation of essence, but to a reflection of that essence manifesting in the face of Arich Anpin. The phrase "חכמת אדם תair פניו" (a person's wisdom illuminates his face) becomes a metaphor: although the actual essence is concealed, its aura shines outward in the form of light and truth—what Kabbalah calls "the illumination of the two cheeks (תרין תפוחין) of Arich."

The Rebbe underscores that this truth does not manifest in internal divine attributes (like intellect or emotion), but in the outer countenance—where it is perceptible to the receiver. Just as the

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' האמצעי
לhabin Shurash haDvarim haN"l

sun's essence cannot be grasped directly, but its rays warm and illuminate all else, so too the truth of Moach Stima'ah is not revealed in itself but radiates outward.

This is likened to the concept of **the King's seal** (חוות המלך). The seal is the point at which the hidden truth becomes binding and revealed to others. The seal of Hashem is “**אמת**”—truth—because it guarantees the unchangeable authenticity of what was previously only internal will or thought. This “signature” only becomes visible when impressed upon something else, such as another soul or world.

Moshe represents the scribe and transmitter of this divine seal. When Moshe “writes their goings forth,” he is channeling the essential truth from Moach Stima'ah all the way down to Malchus. Yaakov, representing Ze'er Anpin, receives this truth in an external but illuminated way. While Moshe is the inner transmitter (מלגאו), Yaakov is the outward expression (מלבר)—both necessary to make truth real in the world.

Ultimately, the 42 journeys become not only a historical travelogue but a spiritual template for how divine truth descends through layered revelations. Through Moshe's inscription and the journeys' structure, the Infinite becomes accessible—truth is sealed into the fabric of our reality.

Practical Takeaway

The discourse offers a powerful message about authenticity and divine purpose: truth is not found in grand revelations alone but often in the hidden places—the inward convictions, the subtle guidance, the sealed core of one's soul. Just as the King's seal is only meaningful when impressed upon another surface, so too the truest part of ourselves emerges not in isolation but through interaction and mission.

Every “journey” in life—even those that feel like descents—can become part of a divine progression if anchored in truth. Moshe's act of “writing down” serves as a model: we each can inscribe higher purpose into our own path by aligning with divine will, truth, and integrity.

Chassidic Story

One year, during the preparation for Parshas Massei, the Mitteler Rebbe sat secluded in deep contemplation for days. When his students finally entered, he shared that he had been meditating on how the journeys of the soul mirror the Israelites' travels in the wilderness.

He told them: “Each of us has our own 42 journeys. Some are high, others low. But none are wasted—so long as they are written ‘by the word of Hashem.’ That is the key.”

Years later, one of his close chassidim faced a spiritual crisis and came to the Rebbe, ashamed and afraid that he had fallen too far to ever recover. The Rebbe told him gently: “Did you think

Mitteler Rebbe
Parshas Massei
מאמר ר' אדמו"ר האמצעי
לְהַבֵּין שְׁרֵשׁ הַדְּבָרִים הַנִּזְהָרִים

there would be no Kivros HaTa'avah, no places of confusion? It is written: “**וַיְכַתֵּב מֹשֶׁה מִשְׁמָרָתָם לְמַזְאֵיָהֶם**”—Moshe wrote down every journey. If Hashem told Moshe to record even the lowest places, it means they too are part of the story. But only if you keep walking.”

The chassid later said it was that teaching that gave him the strength to continue his journey—this time with truth sealed in his heart.

Source: Heard from Chassidim of Lubavitch, as recorded in *Sichos HaRan and Beis Rebbe* vol. 2.

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This deep mystical discourse centers on the verse “**וַיְכַתֵּב מֹשֶׁה אֶת מִזְאֵיָהֶם לְמַסְעֵיָהֶם**” (“And Moshe wrote their departures for their journeys”), using it as a window into the relationship between truth, transformation, and psychological integration.

The Mitteler Rebbe identifies the essence of truth (**אמת**) not merely as a static moral quality but as a dynamic force of internal alignment, one that stems from the innermost source of wisdom—**ס"ו**, the *sechel ha-ne'elam*, the hidden intellect. This hidden intellect does not express itself through conventional understanding, but through a radiance that reaches others, like a face shining from within. This is the basis of **חכמת אדם היאר פניו**—“the wisdom of a man illuminates his face.”

Psychologically, this refers to the deep intuitive knowing that cannot be verbalized or explained—a kind of embodied truth that you recognize in a person's presence, even if they don't articulate it. It's the “aura” of someone who has integrated their pain, their journey, their growth. Their truth isn't in what they say—it's in how they are.

The discourse explains that the “truth” that radiates from such a person is not from conscious logic or even emotional resonance, but from something higher: the inner source of being that precedes logic—like a seal that imprints its mark into the wax of another. This is the true function of a Rebbe, of Moshe: to draw from the *mochin d'stimaah* (hidden mind), from the unknowable root, and channel it into form—“writing” it into others. That's why Moshe is called the one who “writes” the journeys: he imprints them with purpose and divine origin.

On a therapeutic level, we often struggle to “make sense” of our life journeys—the traumas, detours, regressions. But the Rebbe shows us that these are not chaotic wanderings. They are **מַסְעֵיָהֶם לְמִזְאֵיָהֶם**—each step, each breakdown, leads toward a deeper source. But it must be

Mitteler Rebbe

Parshas Massei

מאמרי אדמו"ר האמצעי

לְהַבֵּין שְׁרֵשׁ הַדְּבָרִים הַנִּזְהָרָן

written—it must be named and sealed in truth. This is the healing work: turning undefined, scattered pain into narrative, into clarity, into truth.

And yet, the discourse insists: this truth cannot be found in self alone. It is only revealed when it illuminates another. Just as the seal proves itself only when impressed into another surface, so our deepest truths emerge only in relationship, in transmission, in impact.

It also touches on the idea that there are two flows in the soul's journey: *mashpia* (giving) and *mekabel* (receiving). Transformation happens in the interplay—just like in the discourse, where truth is not truth until it flows outward from Moshe to Yaakov, from intellect to emotion, from insight to action.

Story

A clinical psychologist once worked with a Holocaust survivor who, for decades, refused to speak about his past. No therapy broke through. He was silent, stoic, functional—but unreachable.

One day, the man's granddaughter came to visit the session. She sat beside him, holding his hand, and without words, tears streamed from his eyes. He looked at her and whispered for the first time: "You are the reason I stayed alive."

In that moment, something unlocked. The truth—his truth—was not in words. It was in the face of someone he loved, into whom his entire life had been unconsciously sealed. His granddaughter was the "letter" into which his soul had written itself.

The therapist later said: "All the therapy, all the analysis, couldn't do what that one look did. That was the moment of truth."

This captures the very core of the discourse: truth is sealed not in self, but in another. The deepest wisdom shines not in expression, but in impression. The journeys of the soul only become "truth" when they illuminate another's path.

Source: Inspired by clinical reflections on intergenerational trauma and Holocaust survivor therapy. Publicly recounted in trauma psychology workshops (undisclosed for privacy).

END NOTE]